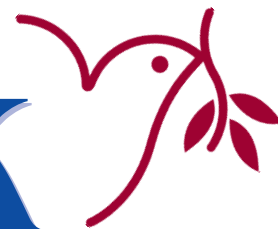

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

Békehírmők

2012. április 8-15.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CVI. ÉVF. 15-16. SZÁM

A magyarországi keresztyén egyházak közös húsvéti üzenete

Bonyolult világunkban nehezen tudunk ünnepelni. Pedig az igazán nagy dolgok megéléséhez békére és csendre van szükség. Ki kell emelkednünk felszínes szétszórtságunkból. A keresztyénségnek van reményt hordozó igazsága. Éppen a húsvét ünnepe ad számunkra vigasztalást, reményt és erőt, mert Jézus Krisztus drámája nem ért véget nagypénteken a kereszten.

Mi keresztyén emberek hisszük, hogy Jézus feltámadt, és tapasztaljuk, hogy Jézus él! Örök érvényű, az egész történelmet átható esemény az, ami húsvét hajnalán történt. Krisztus feltámadása valódi értelmet tud adni életünknek, amely oly sokszor céltalannak, üresnek tűnik. Az ő fénye beraagyogja az egész történelmet. Nem a szürkeség, nem a kudarcé az utolsó szó. Jézus már legyőzte a bűnt és a halált, és a holtaknak életet ajánlkozott. Ő minden embert meg-

váltott. Ő hív meg a szeretetre, amely nem szűnik meg soha.

Húsvét üzenete ezért abban áll, hogy hittel csatlakozzunk a feltámadt Krisztushoz, és a tőle kapott erővel tartunk ki, sőt növekedjünk a szeretetben, és így építsük országát, a szeretet civilizációját.

Ezért tisztelünk minden embert, bármilyen világnézeti meggyőződést, hitet valljon is. Ezért tekintünk szolidáris szeretettel minden családra, minden népcsoportra, minden vallási közösségre. Ezért kívánunk mindenkivel együtt dolgozni a megbékélés, a bizalom és a szeretet kultúrájáért.

A Magyar Katolikus Egyház részéről:

Dr. Erdő Péter bíboros

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa (MEÖT) és tagegyházai részéről:

Steinbach József elnök; **Dr. Fischl Vilmos** főtitkár; **Dr. Bölcskei Gusztáv** református püspök, a zsinat lelkes elnöke; **Gáncs Péter** evangélikus elnök-püspök; **Dr. Mészáros Kálmán** baptista egyházelnök; **Pataky Albert** pünkösdi egyházelnök; **Csernák István** metodista szuperintendens; valamint az anglikán és ortodox egyházak vezetői

*Krisztus feltámadt!
Valóban feltámadt!
A Feltámadt Úr adjon
minden Kedves
Olvasónknak áldott
ünnepet és a lélek életét!*

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt...” (Mt 28,5-6)

A HÉT GONDOLATA

Vannak helyek, ahol az Urat sohasem lehet megtalálni, bármennyire is keresik. Vannak intellektuális, gondolkodó hitetlenek, akiknek gondolataik hiábavalók: nincs bennük Jézus. Vannak hűtlen és hitetlen „magas kritikusok”, akik a kételkedést képviselik. Ne keressétek a holtak között az élő! „Nincsen itt, mert feltámadt...” A sír alkalmatlan lakóhely az élők számára. Jézus nem lakik a sötétben – így az ő követői sem élhetnek gyászban, reménytelenségben, sötétségben. (Borzási István, Erdély)

A HÉT GYAKORLATA

Lásd meg, hol van Krisztus, és hol nincsen!

A HÉT IMÁJA

Jézus, add, hogy hozzád térjek,
Veled haljak, veled éljek!

Feltámadott az Úr!

Feltámadott az Úr bizonyjal!
Ki nem hisz, magára vessen!
Harang szaván repül az Ige,
Nem tér vissza Hozzá üresen.
Nyitva a sír! Csapatban jönnek,
s dalolnak húsvéti lelkek.
Felszívja az öröm a könnyet
szíviükben is, úgy énekelnek:

„Igazak az aranymondások,
gyógyítása nem volt kuruzslás.
Halál, hol van a te fullánkod?
Nem rémíthet többé a múltás.
Valóság az ISTEN országa,
bontsuk ki, mint zászlót, szíviünket!
Feltámadott az Úr s itt járt ma,
ünnepnap van, győzelmi ünnep!”

Füle Lajos

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Április 14-én**, szombaton 9–14.30-ig **Önkéntes vezetés, önkéntesvezetés?** címmel vezetőképző napot szerveznek az Ökumenikus Tanács tanácstermében. Előadók: *Szalma Anna* (Bethesda Kórház, önkéntes koordinátor), *Püski Lajos* lelkipásztor (Debrecen-Nagyerdő), *Seben Glória* (szervezetpszichológus, teológiai hallgató).

♦ **Április 20-án**, pénteken 18 órakor a **Crescendo Nyári Akadémia szalonkoncertet tart** a Finn Nagykövetség Dísztermében. Fellépnek: *Krum Enikő* (szoprán), *Bán Annamária* (fuvola) és *Pálóczy Júlia* (zongora). A szalonkoncertekre a belépés díjtalan, de a szervezők kéri a kedves érdeklődőket, hogy részvételi szándékukat a termék befogadóképessége miatt előre jelezzék az alábbi elérhetőségeken: office@crescendohungary.org, +36/1/321-7796.

♦ **Május 7–11-ig hitmélyítő hetet tartanak Jánoshalmán** a BMC-ben. Vendég előadó a Spurgeon-díjas volt jánoshalmi költő-lelkipásztor *Balog Miklós*. Minden érdeklődőt örömmel látunk. Érdeklődni lehet: 30-953-1737 (baptifon); bmszbayer@t-online.hu.

♦ **Május 13-ra pengetőszene-kari találkozót szervez** a Dunaharaszti Baptista Gyülekezet. Ismét várjuk mindazokat a testvéreket-zenekárokat, akik szeretnék részt venni és együtt zenélni a többi helyről érkező zenész testvérekkel, együtt dicsőíteni a mi Istenünket. Természetesen várjuk a zenét kedvelő hozzátartozókat, barátokat és testvéreket is. Az alkalom 17 órakor fog kezdődni, előtte 15 órától próba lesz. A találkozót az alábbi helyszínen tartjuk meg: *József Attila Művelődési Ház* (2330 Dunaharaszti, Táncsics M. u. 2.). Az eljátszandó énekek kottáit elküldjük, ha valaki igényli. A jelentkezési szándékot – legalább két héttel a találkozó előtt – kérjük egyeztetni *Polányi János* (20/886-8886) testvérrrel! Testvéri szeretettel a szervezők: *Plank József* (lelkipásztor), *Polányi János*, *Surányi Gábor*.

♦ **Május 20-án**, vasárnap 17 órakor az Újpesti Baptista Imaházban (1043 Budapest, Kassai u. 26.) az Újpesti Zenés Estek keretében a **Zsoltárok könyvéről tart előadást Hetényi Attila**, ha Isten is akarja, és élünk. Mindenkit szeretettel várunk!

Európai mongol keresztyének konferenciája

2012. február 13–15. között tartottuk az európai mongol keresztyének első konferenciáját Londonban. A résztvevők Európa különböző városából érkeztek, Nottinghamból, Manchesterből, Londonból, Stockholmból, Berlinből és Budapestről. Összesen 45 felnőtt és 20 gyermek vett részt a rendezvényünkön. Sajnos több országból (Francia-, Cseh- és Lengyelország, Svájc, illetve Belgium) nem tudtak jönni a mongol testvéreink, mert nem kaptak vízumot Angliába.

A központi témánk a következő volt: „Megosztani a jó hírt, és építeni Isten országát”. Szemináriumok és tanítások keretében tanulhattunk arról, hogy hogyan alakítsunk gyülekezeteket és házi csoportokat. Csodálatos volt hallani egymás bizonyosságtételét, ahogy Jézus megszólított bennünket különböző kreatív módokon, és egymás bizonyossága által felbuzdulhattunk. Isten jelenléte és a testvéri közösség ereje még jobban felbátorított és megerősített bennünket az elhívásunkban, hogy tegyünk tanítvánnyá minden népet. Húszezer mongol él Európában, akiknek szükségük van az élő Istenre, akiket el kell érniük és akiknek el kell mondanunk Jézus Krisztus halálát és feltámadását.

Az örömet és hálánkat tetőzve, hogy öt testvért bemerítettünk, akiknek korábban nem volt lehetőségük bemerítkezni, és hárman döntöttek Jézus mellett.

Mindenki kapott egy naptárt, amelyben az európai mongol gyülekezetek és házi csoportok rövid információi és képei szerepelnek. Ez a naptár emlékeztetni fog bennünket arra, hogy minden hónapban egy gyülekezetért különösen kell közbenjárunk.

Szeretnénk minden évben megszervezni ezt a konferenciát, a kö-

vetkezőt a mi Mennyek Országa Mongol Baptista Gyülekezetünk fogja tartani itt Magyarországon.

A konferenciát követően elutaztunk a feleségemmel három napra Manchesterbe, ahol az ottani mongol testvérek felé tanítással, lelki gondozással és bizonyosságtétellel szolgálhattunk.

Jézus neve még jobban terjedjen minden nemzet között!

Ezúton is hálás vagyok a közbenjárásotokért és a támogatásotokért!

Testvéri szeretettel:

Tseveltohtokh Munguntsatsal
(Tsevel) pásztor

Amikor megtértél

Amikor megtértél... megnyíltál az Isten számára – akkor ő azon nyomban beléd áramlik, és megengedi, hogy az ő szolgálatába állj. Innentől kezdve már nem vagy közönséges lény, mivel a megváltás pecsétje ott van a szívedben (2Kor 1,22). Bele vagy metszve a tenyerébe (Ézs 49,16). Megérkeztél Isten Misztériumába. És ekkor két irányt érzel a szívedben: magasságot és mélységet. Aztán mikor mind a két irány megszilárdult benned, érzékelni kezded magad körül a transzcendens világot. Amint elérsz ehhez a ponthoz, megérted, hogy Belőle fakad, Rajta át halad és Beléje torkollik a Mindenség (Róm 11,36) – így a te életed is. Megérted azt is, hogy te is ott vagy mindenben, s a világ-mindenség pedig visszatükröződik benned (1Kor 8,6)... Innen kezdődik a Logosz megismerése – a szellemivé válás útja...

Leleszi Balázs Károly

Hírek a Felvidékről

Leégett „Krasznahorka büszke vára”

Sokkoló híradás, döbbenetes képek, megrázó videofelvételek adták tudunkra néhány héttel ezelőtt a szomorú hírt! Szinte hihetetlen, hogy „Krasznahorka büszke vára”, amely átvészelt sötét korszakokat, háborúkat, két világéget, a magyar hazától való kétszeres elcsatolást,

amely az anabaptista mozgalom emblemikus kegyeleti színhelye volt, ma délután porrá égett. 2009 nyarán a baptista világmisszió 400 éves jubileuma alkalmából ennek a várnak az udvarán emlékeztünk meg Fischer András anabaptista vértanú erőszakos haláláról, melyet itt hajtottak végre a vár akkori urai. Később az *Andrássyak* tulajdonába került ez a nagyszerű épület, akik nagy műgonddal ápolták, védték az ott felhalmozott több évszázados emlékeket. Később a szlovákok elfoglalták és államosították, majd múzeumná alakították. Sajnos ezzel együtt a várat minden magyar emléktől, felirattól megfosztották. Cso-da volt, hogy a szlovák minisztérium hozzájárult, hogy egy magyar, szlovák, német és angol nyelvű táblát is elhelyeztünk Fischer András hithősünkre emlékezve ezen az említett kegyeleti istentiszteleten. Most valószínű ez az emléktábla is odaveszett... (Mészáros Kálmán / Facebook)

Leégett Krasznahorka büszke vára!

Engem is nagy szomorúság tölt el a hír hallatán. Nemcsak múzeum, hanem a Krisztus ügyéért mártírom-ságot szenvedett Fischer András emlékhelye is ez a vár, amit, remélünk, egyhamar felújítva újra meglátogathatunk. Ebben Magyarország is segítséget nyújt. Engedjétek meg, hogy ennek apropóján ajánljam nektek Somogyi János könyvét *Az élet koronája* címmel, amely az anabaptista misszió felvidéki reformátorának

nagyszerű munkáját ismerteti meg olvasóival. Kapható a Baptista Könyvesboltban. Megéri! Aki a könyvet végigolvassa, még inkább átérzi a gyönyörű vár pusztulásának szörnyűségét! (Marosi Nagy Lajos / Facebook)

A szabadságharcra emlékeztünk Komáromszentpéteren

A Keresztény Magyar Szövetség és a komáromszentpéteri magyar szervezetek a helyi baptista imaházban gyűltek össze, hogy fejet hajtsanak az 1848–49-es forradalom és szabadságharc emléke előtt. Bukovszky Gergely tolmácsolásában nemzeti imánk, a *Magyar Himnusz* sorai öltöztették ünnepi díszbe a jelenlevők szívét. Dr. Mészáros Kálmán, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke ünnepi igehirdetésében rámutatott arra az igazságra, miszerint Isten segítségével a reménytelennek látszó helyzetekből is talpra tud állni az eltiport nemzet. *Petrozsényi Eszter* tatai színművész *Arany János Az örökség* című versét szavalta, biztatva a nemzet iránti feltétlen és rendületlen hűségre. *Fehér Csaba*, a KMSZ elnöke, Nyitra megyei képviselő ünnepi beszéde a reformkor erőfeszítéseit, a magyar összefogást és a keresztyén

értékrend megszilárdításának fontosságát tárta a hallgatóság elé. Dóczé Bálint helyi baptista lelkipásztor és felesége énekléssel emelték a megemlékezés ünnepi hangulatát. Dóczé Bálint Jonatán a Szózat elszavalásával erősítette a lelkekben a magyar nemzethez való tartozás érzését, büszkeségét. Az imaházból kivonulva a KMSZ nevében ifj. Batta György, Borbély Kálmán és Sárközi János, a helyi magyar szervezetek nevében Szabó Gabriella helyezték el a tiszteletadás koszorúit a főtéren álló kopjafánál.

Sárközi János
(A cikk megjelent a felvidéki Keresztény Magyar Szövetség lapjában)

25+ az Effekttel

Idén is megszervezésre kerül a lassan hagyománnyá váló bajai 25+ tavasszal tartandó rendezvénye, melyet idén az Effekttel (Evangéliumi Fiatalfelnőttek Keresztyén Társasága) közösen szervezünk, és természetesen mindenkit szeretettel várunk.

Téma: Saul királysága

Előadó: Bán Béla bajai református lelkész

Helyszín: Bajai Baptista Imaház (Kádár u. 5. – Spar-Diego parkoló)

Időpont: 2012. április 28–29.

A program 28-án délből kezdődik, és 29-én ebéddel végződik a távolabbról érkezők kényelme miatt. Így valóban 24 órát lehetünk együtt. Aki szeretne, természetesen már délelőtt is érkezhetsz közös beszélgetésre, beszélgetésre.

A teljes kiadás 6500 Ft, mely tartalmaz: öt étkezést és a szállást (két ebédet, egy reggelit, egy vacsorát + a szokásos délutáni kávé, tea, uzsonna).

A szállás, valamint egyéb költségek és a várható létszám miatt 3500 Ft előleget kérünk átutalni.

Befizetési határidő: április 20.

A jelentkezés a távolság és kiszámíthatóság miatt utalásos módszerrel lesz megoldható, mint ahogyan eddig is. Számlaszám: 1177 3322 0014 2218.

Előleg hiánya esetén nem tudjuk garantálni az étkezést és a szállást! Kérdéseket a huszonot-plusz@gmail.com címre várunk. Érdeklődni a jelentkezéssel kapcsolatban a +36 20 886 4676 számon lehet. Várunk szeretettel!

Üdvözlettel:

A 25+ és az EFFEKT vezetősége

Jó barátok

Ha Életed rögzös útján megbotlasz, ott vannak a jó barátok, hogy támaszkodhass rájuk, s ha elesel, ők akkor is ott vannak, hogy karjukat nyújtsák neked, felsegítsenek. Ne feledd, te is ilyen támasz és segítő kéz vagy nekik! (Victoria F. O.)

Elvégeztetett! János 19,28–37

A János evangéliumában található történetek, példázatok, tanítások szoros kapcsolatban állnak Krisztus kereszthalálának történéseivel. Az evangélium minden szála ehhez az eseményhez fut, és ebben bontakozik ki minden jelentősége is. Krisztus életében tett kijelentései, szavai az ő kereszthalálában kapnak igazi értelmet. „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam”, „én vagyok a juhok ajtaja”, „én vagyok az igazi szőlőtő”, és még sorolhatnánk, ezeknek a kijelentéseknek is mind az ő kereszthalála nyújt értelmet.

A jelzett igeszakaszban csúcsozódik ki a szenvedéstörténet. Jézus tudta azt, hogy már minden elvégeztetett, hogy az Atya akaratát teljesen elvégezte, a keserű poharat egészen kiitta; az Atya akaratának meg kellett történnie. Végül ezt kiáltja: Elvégeztetett! – és kiadja lelkét, mégis ez győzelmes kiáltás! Mert minden hívőnek életet jelent ma is.

Elvégeztetett! – jelenti azt is, hogy minden előkép, ígéret és prófécia maradéktalanul beteljesült. Urunkban látjuk minden dolog beteljesülését, amelyről Isten a régi időkben a próféták által be-

(Folytatás a következő oldalon)

Isteni szeretet

Az Isten szülte egyház kétféle szeretetgyakorlatáról

„Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére!” (Róm 15,7)

„Mert mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem a belül levők felett ítélkeztek-e ti is? A kívül levőket pedig Isten fogja megítélni. Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül!” (1Kor 5,12–13)

Az egyházat a szeretet két megnyilvánulása jellemezte mindig: egyszerre volt befogadó (inkluzív) és kizárólagos (exkluzív). Befogadó, mert új és új Krisztus-követők csatlakoztak hozzá. Kizárólagos, mert nem minden magatartást tűrt meg körében.

Befogadó szeretet

Az egyház befogadásában nem ismert sem szociális, sem etnikai, sem kulturális határokat. Kezdetből fogva szeretetgyakorlatához tartozott a szükségben lévőkről való gondoskodás. Így ma sem tesz különbséget gazdagság vagy szegénység alapján az emberek között, hisz a szeretet nem tulajdonít önmagában értéket a gazdagságnak, de a szegénységnek sem. Aki tehetősebb, az Urért az, s ilyen értelemben „legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen, javaikat osszák meg másokkal” (1Tim 6,18). Ezért olvassuk rögtön a születő egyház megnyilvánulásként, hogy a tehetősebbek vagyonuk és javaik egy részét eladták és „szétosztották mindenkinél: ahogyan éppen szüksége volt rá” (ApCsel 2,45).

Az egyház szeretetgyakorlatában az idegenek, az újak befogadása is természetes, bár nem mindig zökkenőmentes. Az egyház mindig jól tudta, hogy tagjait nem maga válogathatja meg, mivel Isten választja ki magának őket. Így lettek az első gyülekezet tagjai, vezetői között nagyon hamar görögök is. Így lett tagja az egyháznak hamarosan egy „szerecsen”. Így lettek meghatározó tagjai a görögök, a barbárok, a szkíták. Hamarosan sok papot, nőt, rabszolgát találunk sorai között.

A szeretetnek ez a határokat nem ismerő befogadása minden időben Krisztus gyülekezetének igazi jele, s bár a világ számára ez érthetetlen botrány, mégis kívánczik utána. Migrációs politikával, kisebbségi jogokkal igyekszik ezt az ideált megvalósítani, de Krisztusban gyökerező szeretet nélkül ez lehetetlen. Krisztus

nélkül csak idegengyűlölet, fajgyűlölet, kirekesztés vagy épp a másság és kisebbség diktatúrája az, amit a közösségek védelmében gondol és tesz az ember.

Péter apostolnak is csak az Úr segítségével nyílt meg a szeme arra, hogy megértse, „nem személyválogató az Isten, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik” (ApCsel 10,34).

A befogadásnak valójában egyetlen feltétele volt és van azóta is: megérteni a Jézus Krisztusban való hit által Istenhez, és így befogadni az igazi életet, a Szentlelket.

Kizárólagos szeretet

Szeretete tisztaságából adódóan viszont az egyház minden korban törekszik arra, hogy ne engedjen semmilyen más evangéliumnak, más Jézusnak, más léleknek, és ezzel más etikának teret maga között. Ahogy már Jézus földi élete során minden tanítványnak először számot kellett vetni a követés árával, úgy folytatódott ennek gyakorlata a feltámadott Krisztus követésében is. Péter apostol így kérlelte a pünkösdi evangelizációt hallgató sokaságot: „Szabaduljatok meg végre ettől az elfajult nemzedéktől!” (ApCsel 2,40)

Ezért olvassuk később a gyülekezetéről, hogy élő hit és megváltozott élet nélkül senki nem mert hozzájuk csatlakozni, miközben elismerte és dicsérte őket a nép (ApCsel 5,13).

A Krisztusban nyert tiszta élethez való ragaszkodás újból és újból kiszorítja soraink közül a bűnös és korrupt gyakorlatokat. Olykor maga Isten lép kirekesztően, mint Anániás és Szafira tragikus történetében. Mert nem maradhat Isten népe között házasság következmények nélkül, még akkor sem, ha az jelentős részben szent célokat szolgál.

Korunk közfelfogása szerint az értékek sokszínűek, ezért az erkölcsi felfogásokat tolerálni illik. Így válik a házasságban hűtlenkedő, a vagyonát összeügyeskedő, a szervezetét szerrel romboló ember sztárrá, sőt akár példaképpé is.

„Ne ítélkezz!” – idézik Jézus Krisztust az egyházon belül azok, akiket már áthatott ennek a korbetegségnek a metelye. S ezalatt azt értik, hogy hívő ember nem alkothat ítélet semmiről és senkiről. Azon munkálkodnak, hogy a keresztyének vé-

gül ne tudják megkülönböztetni a jót a rossztól, a hamisat az igaztól. Így férközhetnek be az egyházba soha meg nem tért emberek, vagy akik bár valaha megtértek, de a hitet lelkükben megtagadták, s csak emberi mérce szerint élnek.

Néha még a lelkiismereti szabadságra is hivatkoznak az eltévelyedett tanítók: mindenki a lelkiismeretének felel. A probléma az, hogy a lelkiismeretet valóban föl lehet szabadítani a büntudat alól, hogy már nincs bűnismereke a léleknek, miközben vétkezik. Isten evangéliuma egészen másról szól: a lelket szabadítani föl a bűn rabsága alól. Mert az ember Istennek felel életével.

A korinthusi gyülekezetet oly erősen megkísértette az „ítélkezésmentes” (a megítélésre való képtelenség) hamis tan, hogy Pálnak figyelmeztetnie kellett őket: „Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélkezni? És ha ti ítélkeztek a világ felett, arra talán méltatlanok vagytok, hogy jelentéktelen ügyekben ítélkezzetek? Vagy nem tudjátok, hogy angyalok fölött is ítélkezünk majd? Ak-

kor mennyivel inkább ítélkezhettek a mindennapi élet dolgaiban!” „Nem a belül levők felett ítélkeztek-e ti is? A kívül levőket pedig Isten fogja megítélni. Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül!” (1Kor 6,2–3 és 5,12–13)

A tökéletes etikai „tolerancia” (azaz elvtelenség) és a megszokottól eltérő „másság” (azaz az erkölcsi szabadság) korában különösen is fontos, hogy a hívők „tiszt és szent élete” szemmel láthatóan ütközzön a társadalom jót és rosszat összemosó irányultságával.

Jézus Krisztus magasra tette a mércét: „ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában” (Mt 5,19).

Az Isten szülte egyház lelki hagyományát azok a gyülekezetek követik, melyek merik maguk közé befogadni a Lélek által megszólított „idegeneket”, és merik maguk között meg nem tűrni azt a lelkületet és magatartást, amit Krisztus sem tűrne.

Háló Gyula

Az öröm forrásai

Az Istentől származó öröm

Az újjászületett ember első élményeinek egyike az a túlradó öröm, amit a hívő jöllehet az újjászületésének pillanatáig még nem élt át. Ahol az isteni élet megszületik, ott természetesen az azáltal való öröm következik. Az Istentől származó öröm kifejezetten a szellem öröme, mely messze különbözik az eddig közismert világi, testi vagy intellektuális örömtől. Ez az isteni öröm jöllehet az újjászületés idejében túlradó és ujjongó, amely a természetes fejlődés folyamán a túlradó és ujjongó jellegét elhagyja, és átvonul a lelki élet Istenben Jézus Krisztus által adott és a megváltottak által birtokolt világnézeti alapra, amely öröm ott már a hitélet harcainak ütemét, a győzelem biztos tudatát, valamint

az isteni ígéretek várakozásában a reménység hordképességét kölcsönzi! Tehát az igazi, Istentől származó öröm nem szűnik meg, hanem a hívő életfeladatának megfelelően a szolgálathoz szükséges erőforrások kiapadhatatlanságát biztosítja.

Az isteni öröm nem szertelen, és kizárólag isteni, mennyei dolgokból nyeri létezését, illetve csak azokban tevékenykedik. Ez az Istentől származó öröm fő jellegzetessége! Ilyenképpen a hívő az Istentől származó örömben örvend: 1. Bűneinek megbocsátása felett. 2. A neki megjelent isteni kinyilatkoztatás felett. 3. Az Istenben elnyert békesség felett. 4. A bűn felett való győzelem miatt, mely Krisztusban rejlő, élő és valóságos győzelem. 5. A bűneinek következményeitől („sors átka”) való szabadulás felett. 6. Az Isten Krisztusban elrejtett titkainak megjelentése felett. 7. A legnagyobb ajándék, a Szentlélek elnyerése felett. 8. A hiábavalóságoktól való szabadulás felett. 9. A halál fullánkjától való szabadulás felett. 10. Maga az Isten és az ő csodás dolgai, tettei és ígérete felett.

Dékány Elemér József

(Az isteni igazság és a megtévesztés szerint – A lelki élet)

(Folytatás az előző oldalról)

szélt. Ámde ugyanúgy benne van ótestamentumi kultusztörvények minden áldozatának magyarázata és a vége is.

Nem visel vászzonefódot, sem csilingelő harangokat a ruhája szegélyén, mint az ószövetségi főpap, hanem húsbavérbe öltözött ember. Keresztje az oltár, teste-lelke az áldozat, ő maga a főpap. Isten előtt az egész világ bűneiért mutat be áldozatot. Isten igazságát teljesen kielégíti. Az Egyetlen, aki a kereszten feláldozta magát, mindannyiunkért elvégezte a bűnhődést és a kiengesztelést örökre!

Az utolsó versben ezt olvasuk: „Néznék majd arra, akit átszúrtak (általszegeztek)”. Mit jelent az átszegezettre nézni?

Ez attól függ, hogyan nézek rá.

Lehet:

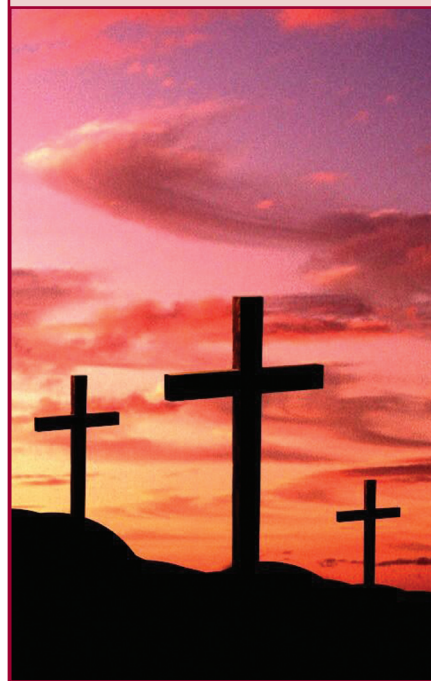
- közömbösen,
- legfeljebb emberi szájalommal,
- úgy, hogy mindennek vége,
- gyűlölettel és kárörömmel,
- kételkedve és hitetlenül.

De: lehet hittel is!

A pusztai vándorlás idején aki a póznára tűzött érc kígyóra feltekintett, életben maradt. A régi kígyó, a sátán mérge bennünk van, aminek a vége biztos halál. De aki „Jézust keresztyén hittel szemléli, üdvhöz jön azon órában”.

Ez az egyetlen lehetőség a megmenekülésre!

Lakati Ádám

Úrvacsora

„Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak hálaát hirdessétek, amíg eljön!” (1Kor 11,26)

Amikor gyermekkoromban imaházba jártam, mindig rejtély fedte előttem az úrvacsora ceremóniáját. Izgatva néztem fel a padból azokra, akik nyúltak a kenyérdarabka vagy a kis pohárka bor után. Furcsa érzés járt át, volt ebben valami kíváncsiság, és mint ismeretlen érzés, vágyakozás is. Kíváncsi voltam, hogy valójában megszöszák-e a kenyeret, és igazi bor van-e a pohárkában? Senki nem adott rá választ, mivel nem is mertem megkérdezni. Úgy tudtam, hogy ez csak egyesek privilégiuma. Gyerek nemigen volt akkor, aki a pohár felé nyúlt, nos így alkoholként nem is tekintettem rá. A felnőttek pedig egyöntetűen fogyasztották. Következő kérdésem volt gyermekként, hogy lehet-e vajon mással helyettesíteni? Természetesen ezt sem kérdeztem meg senkitől sem. Úgy gondoltam, hogy ezek nagyon komoly dolgok. Annyira, hogy környezetemben sem mertem megkérdezni senkitől. Ahogy teltek-múltak az évek, csak foglalkoztattak kérdések az úrvacsorai szokásokkal kapcsolatban. Vajon mikor vehetek én is kenyeret és bort? Már talán egyetemista lehettem, amikor megértettem a jelképeket, s a naiv kíváncsiság helyett bejött a konkrét érdeklődés. Ekkor már furcsán éreztem magam a padban, amikor majdnem mindenki felállt körülöttem, s én ott lent nem láthattam, mi történik a kiváltságosok között. A céltalan kíváncsiság egyre inkább a megnevezett vágy felé terelte a gondolataimat. Jézus Krisztus elfogadása mindenre egykettőre választ adott.

A bemelegítés mindenki számára a legfontosabb mérföldkő. Az úrvacsorai vonatkozásban is jelentős fordulópont. Először nyúlva a kis kenyérdarabka felé legalább olyan izgalom járja át az embert, mint mikor először kíván vért adni. A pohár természetesen remegő kézbe kerül. A több ujj finoman körbefogja a kis pohárka falát, ügyesen, hogy az a kevéske bor nehogya ki-

(Folytatás a következő oldalon)

Tamás (Jn 20,19–29)

Az Úr Jézus szenvedése, meggyalázása és csúfos kereszthalála rettenetes hatással volt tanítványaira. Ők eddig azt remélték, hogy az ő Mesterük állítja vissza Izrael országát. Virágsármáson látták is, hogy ez a reménységük nagyon hamar beteljesedik, s íme néhány nap múlva mindennek az ellenkezője következett be. Ne csodálkozzunk hát azon, hogy a tanítványok szétszóródtak, mint a pásztor nélkül való juhok! De a hét első napjának estéjén mégis együtt vannak. Bizonyára érezték, nagy szükség van arra, hogy egymás hite és imádsága által megerősödjének. Lehet, hogy eszükbe jutott Uruk az az ígérete is: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” És nem is csalódtak, mert az Úr Jézus megtartotta ígéretét, megjelent közöttük, és úgy köszöntötte őket: „Békesség néktek!” Igaz, hogy ez a köszöntési forma abban az időben ott keleten általános szokás volt, mégis az Úr Jézusnak ez a köszöntése egészen különös hatással lehetett a tanítványok lelkére. Az Úr Jézus pontosan azt kívánta tanítványainak, amire éppen a legnagyobb szükségük volt. A tanítványok sohasem érezhették jobban a békesség hiányát, mint most, amikor a Békesség Fejedelme eltűnt az életük-ből. Sőt ennek az utolsó napnak a hírei, amikor egyesek azt állították, hogy Jézus feltámadt, teljesen feldúlták lelkük nyugalmát. Elgondolhatjuk, hogy ebben a lelkiállapotban milyen jóleshetett nekik Uruk köszöntése: „Békesség néktek!” Vajon nem tapasztaltuk-e meg mi is, hogy amikor keserű csalódások vesznek erőt rajtunk, mikor úgy érezzük, hogy egy egész világ omlott bennünk össze, ilyenkor esik a legjobban az ige vigasztalása és a mi Uruk békeköszöntése?

Igénk elmondja továbbá, hogy a köszöntés után megmutatta az Úr övéinek kezén és oldalán a sebeket. Ezzel akarta meggyőzni őket, hogy nem valami eltűnő látomást látnak, hanem őt magát, aki nem maradt a sírban, hanem dicsőségesen feltámadt. A tanítványok örvendeztek, mert látták az élő Krisztust. Az Úr megismételte békeköszöntését, s a maga küldetésére hivatkozva elküldi tanítványait a munkába. De tudta, hogy erre a feladatra éppen most a legalkalmatlanabbak, ezért rájuk lehelt, és azt mondta nekik: „Vegyetek Szentlelket!” Felhatalmazta őket a bűnök megbocsátására és megtartására.

Amikor mindez történt a tanítványok kis gyülekezetében, ennek a közösségnek egyik tagja, Tamás nem volt jelen. Utána a jelenlevők örömmel mondták: „Láttuk az Urat!” Szegény Tamás is szeretett volna együtt örülni velük, de nem tudott, mert ő nem találkozott a feltámadt Krisztussal. Hogy miért nem volt jelen a hét első napjának estéjén a gyülekezetben, azt nem tudjuk. Lehet, hogy komoly oka volt erre, de az is lehet, hogy egyszerűen nem volt kedve elmenni. Azt azonban tudjuk, hogy olyan áldástól esett el, aminek a hiánya egész héten át gyötörte és kínoztta.

Vajon nem jártunk-e így mi is, amikor olyan könnyen elmaradtunk egy-egy imaóráról és istentiszteletről, s az ott megjelent testvéreink boldogan tettek bizonyosságot arról, hogy milyen kibeszélhetetlenül gazdag élményben volt részük, de mi nem tudtunk velük együtt örülni és velük együtt hálát adni? Tamás talán csak ez egyszer maradt el a gyülekezeti alkalomról, mégis egész életére megbélyegezték őt, sőt még ma is így emlegetik: a hitetlen Tamás.

Pedig Tamás nem volt hitetlen, csak becsületes volt, és semmitől sem irtózott úgy, mint a hiszékenységtől. Ő becsületesen meg akart győződni arról, hogy amit tanítványtársai állítanak, az igaz. Tamásnak a látszólagos hitetlensége nagyobb bizonyíték Krisztus feltámadása mellett, mint a többiek hite. Krisztus ellenségei még ma is állítják, hogy a tanítványok túlfeszített idegállapotukban valami víziót, látomást láttak, és ennek alapján állították, hogy látták a feltámadt Jézust. Tamás esete ezt a hamis vádat teljesen megcáfolja, mert Tamás ki merte mondani: „ha nem látom a kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjamat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem.” Más szóval azt mondta Tamás: amíg a tényekről meg nem győződöm, addig hiába állítják nekem, hogy Krisztus feltámadt, nem hiszem el. Ne felejtsük el, hogy az Úr Jézus tanítványai főleg halászok voltak, azoknak pedig – azt szokták mondani – kötélből vannak az idegeik. Nem voltak hát a tanítványok naiv, hiszékeny emberek, hanem olyan hívők, akiknek a hite tapasztalaton épült fel.

Az Úr Jézus tudott Tamás kijelentéséről, egész biztos, hogy nem a tanítványtársai árulták őt el. Az Úrnak nincs arra szüksége, hogy mi egymás

ellen vádaskodjunk, mert ő minde-
nütt jelenvaló Isten, aki mindent hall,
mindent lát és mindent tud. Amikor
az Úr Jézus megtudta Tamás feltétele-
it, nem tért ki a bizonyítás elől, hanem
egy hét múlva ismét megjelent a tanít-
ványok kis gyülekezetében, most már
ott volt Tamás is. Én azt hiszem, hogy
Tamás keserű tapasztalata után nem
maradt el egyetlen gyülekezeti alka-
lomról sem. Vágyakozó szívvel sóhaj-
tott fel: Csak még egyszer megjelenne
az Úr, hogy én is láthatnám őt! És íme
az Úr Jézus ismét megjelent, és most
is úgy köszöntötte övét, mint első al-
kalommal: „Békesség néktek!” Majd
Tamáshoz fordult és azt mondta neki:
„Hozd ide a te ujjadat, és nézd meg az
én kezeimet, és hozd ide a te kezedet,
és bocsásd az én oldalamba: és ne
légy hitetlen, hanem hívő!” Bizonyára
Tamás elengedte volna már a bizonyí-
tékokat, de az Úr szaván fogta őt,
mert azt akarta, hogy ez a tanítványa
is teljes meggyőződéssel higgyen
őbenne és az ő dicsőséges feltámadá-
sában.

Az Úr Jézus ma is alkalomról alka-
lomra megjelenik övéi között az igé-
ben és annak hirdetésében, és ma is azt
akarja, hogy senki se legyen hitetlen,
hanem hívő. Ne menjen hát el senki
imaórákról és istentiszteletekről kese-
rű, hitetlenkedő szívvel, hanem a hívő
lélek ujjongó örömeivel tegyen bizony-
ságot: „Láttuk az Urat.”

Tamás, amikor az Úr elé tárta a bi-
zonyítékokat, sebeinek helyét, nagyon
elszégyellte magát, és nem élt az alka-
lommal, hanem csak leborult és el-
mondta hívő szívének legszebb bi-
zonyságtételét: „Én Uram és én Iste-
nem!” Ebben a vallástételben benne

volt a keresztyénség legősibb hitvallá-
sának az alapja. Ugyanis a legelső hit-
vallás ez a rövid ősi mondat volt:
Küriosz Iészusz Klirisztosz – Jézus Krisz-
tus Úr. Ebben a rövid ősi hitvallomás-
ban benne van annak az elismerése,
amit az Úr Jézus feltámadása után
mondott tanítványainak: „Nékem
adatott minden hatalom mennyen és
földön.” Amikor az Úr Jézus azt kér-
dezte tanítványaitól: „Ti pedig kinek
mondotok engem?”, akkor Péter –
mintegy a többiek nevében is – úgy
válaszolt: „Te vagy a Krisztus, az élő
Istennek Fia.” (Mt 16,15–16) Tamás bi-
zonyságtételében és az ősi hitvallás-
ban még ennél is több van. Pedig tud-
juk, hogy Pétert az Úr ezért a válaszáért
is megdicsérte, de Tamás vallástételé-
ben Jézus Krisztus isteni hatalmának
és dicsőségének a teljességét láthatjuk
meg. Ott állt Tamás előtt a feltámadt
Úr, aki legyőzte a bűnt, a bűn szerzőjét,
a sátánt, de legyőzte a bűn szörnyű kö-
vetkezményét, a halált is. Ezt nem te-
hette más, csak Isten.

Így látta ezt Pál apostol is, mikor a
Filippiben levő testvéreknek azt írja:
*„Aki mikor Istennek formájában volt, nem
tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Is-
tennel egyenlő, hanem önmagát meg-
üresíté, szolgai formát vett fel, emberekhez
hasonlóvá lett; és mikor olyan állapotban
találtatott, mint ember, megalázta magát,
engedelmes lévén a haláláig, mégpedig a ke-
resztfának haláláig. Annakokáért az Isten
is felmagasztalta őt, és ajándékozott neki
oly nevet, mely minden név fölött való,
hogy a Jézus nevére minden térd meghajol-
jon, mennyieiké, földieké és föld alatt való-
ké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus
Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”*
(2,6–11)

Tamás vallomását kételkedés előz-
te meg, Pál apostol sem hitt kezdetben
az Úr Jézusban, de amikor találkozott
ővele, akkor a legáldottabb bizonyosá-
tevője lett az Úrnak. Ezért kell nekünk
is állandóan vele járni, vele élni, hogy
a kételkedés helyett az élő hit töltse be
életünket.

Idézett igénk azzal fejeződik be,
hogy az Úr Jézus azt mondta Tamás-
nak: „Mivelhogyláttál engem, hittél:
Boldogok, akik nem látnak, és hisz-
nek.” Mintha csak azt mondaná itt az
Úr: Nagy dolog az, hogy mert látsz, hi-
szel; de még nagyobb az, ha valaki
nem lát, és mégis hisz. Mi testi látó-
szerveinkkel nem látjuk az Úr Jézust,
mégis hiszünk benne, mert látjuk lelki
szemeinkkel, és szüntelenül tapasztal-
juk áldott jelenlétét, ezért fakad fel a mi
szívünkben is az őszinte vallomás: „Én
Uram és én Istenem!”

Szabó László

(Folytatás az előző oldalról)

löttyenjen. Mikor végezetül elhang-
zik az imádság, megkönnyebbül az
első úrvacsorázó, hazafelé pedig
egyeniesen olyan érzése támad,
mintha már a sokadikon lenne túl.
Bátrabban, peckesebben lép a láb,
mert túl van az elsőn. Talán nem lát-
ja ezt senki sem, csak a jó megfigye-
lő érzi izmaiban, idegeiben, hogy
igen, egy nagyon fontos határt lé-
pett át az első pohár vételével. Ezek
a technikai kivitelezési érzések. Az
egész akkor töltődik meg valódi tar-
talommal, amikor az ember abban a
mikronnyi kenyérfalatban megérzi
Jézust. Mert benne van minden fal-
atban. Ott érezhető minden nyelési
mozdulatban.

Nagyobb falatok elfogyasztása
esetén nem válnak ilyen jól érezhe-
tővé a belső ízek, de ha az ember fia
apró kis falatokat helyez a szájába,
nagyon gazdag ízeket érez meg
bennük. Még akkor is, ha nincsen
megsózva. Mikor az apró poharat
az ajkához érinti, az a másfél korty-
nyi folyadék is megsokszorozódik
egy pillanat leforgása alatt. Ilyenkor
válík érthetővé a kísérő mondatok
tartalma. Ebben is benne lesz már
Jézus!

Mindaddig az egész úrvacso-
ravételnek tényleg nincsen értelme,
amíg az ember meg nem érzi benne
Jézust. Ekkor válik ez a milliliternyi
ital torokszorítóvá. Íze csodálatos,
akár Tokaj környékéről származik,
akár máshonnan. A lassú, figyelem-
mel kísért nyelés különös gazdag
tartalmakat hoz elő. Az indiai jógi-
k a légzéstechnika elsajátítása mellett
ezt is tanítják híveiknek, miként le-
het szabályozni a nyelési technikával
az egész szervezetet.

Amikor elhangzik a szereztetési
ige, megtöltődik nagyon nagy ener-
giával a kenyérfalat és a pohárka
bor is. „És hálákat adván, megtörte és
ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az
én testem, mely tiérettetek megtöretik,
ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.
Hasonlatosképpen a pohárt is vette, mi-
nekutána vacsorált volna, ezt mondván:
E pohár amaz új testamentom az én vé-
rem által, ezt cselekedjétek, valamennyi-
szer isszátok az én emlékezetemre!”
(1Kor 11,24–25)

Nos, az úrvacsora ekként válik
nagyon gazdag, kimondhatatlan
tartalmú szokássá, amire az ember
már akkor vágyik, amikor még az
előzőt be sem fejezte.

Dr. Nagy Imre

Csak Krisztus által!

Hitünk számára azért Jézus Krisztus a középpont, mert benne találtuk meg Isten legpontosabb és legközvetlenebb önközlését, és benne fedeztük fel az igaz emberség titkát is. Jézus a Krisztus című könyvecskéjében ezért állítja őt középpontba a szerző, amelyből egy kis részletet adunk közre. (A szerk.)

„Mi emberek túl messze vagyunk Istentől, és Isten túl titokzatos és nagy számunkra. Ezért Isten segítségünkre jött, ez a segítség a Fiúban, a Krisztusban adatott.” (Joseph Ratzinger: A Názáreti Jézus)

„A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt... Így szólt az Úr az én uramhoz: Ül az én jobbomra, amíg ellenségeidet lábad zsámbolyává teszem! Tudja meg tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítétek.” (ApCsel 2,22–24.34–36)

„Az Isten országának meghirdetője, a Názáreti Jézus, aki az Isten által igazolt Krisztus, a keresztyén gyülekezet alapítója, az egész emberi nem reménysége és a történelem célhoz vivője: egy konkrét történelmi személyiség volt, konkrét helyen és időben, amely igazolható, és mindenki által megismerhető. Valódi élet-történettel rendelkezett. Kizárólagosságot követelt, magas erkölcsi normát tanított, és rendkívüli hűséget várt el. És biztos győzelmet ígért követőinek a halál felett.” (Everett Ferguson: A keresztyénség bölcsője)

A címek különfélék, amelyekkel Krisztus személyét felruházzuk. Ő az Isten Fia (Gal 2,20), Isten Báránya (Jn 1,29), a *kiriosz* (ApCsel 2,36), Emberfia (Mt 12,40), bíró (2Tim 4,8), fejedelem (ApCsel 3,15), főpap (Zsid 4,14), tanító (Lk 20,21), Alfa és Ómega

(Folytatás a következő oldalon)

Hogyan fogadod a feltámadás hírért? (Mk 16,1–12)

Jézus Krisztus feltámadt és találkozni akar veled a mai napon! Jézus azért jött ide közénk feltámadott Úrként, mert találkozni akar velünk, megszólítani bennünket. Aki nem keresi Jézust, annak ez a mondat, hogy feltámadott az Úr, semmit sem jelent. 2000 éve is voltak olyanok, akik nem hitték el, hogy Jézus feltámadott. Az ige megmondja őszintén, hogy Jézus tanítványai voltak azok elsősorban, akik nem hitték el, hogy a Mester feltámadott. Aztán ahogy újra érkeznek a hírek, úgy győzte meg az értelmüket, az elméjüket mindaz, amit láttak és hallottak: igaz a hír, amit mondtak, amit hirdettek, amit a küldöncök, küldöttek jelentettek. Így győzte meg a tények sokasága az apostolokat, a tanítványokat: Jézus Krisztus valóban feltámadott!

Néhány asszony, Mária és egy másik Mária, a Jakab anyja, és Salomé elindulnak a hét első napján, a szombat elmúltával, hogy illatos kenetekkel bebalzsamozzák a halott Jézust. Végzettség a távozonak, búcsúzás a szeretett Mestertől, de mégis, ha belegondolunk, egy kicsit elkapkodott, egy kicsit elhirtelkedett, egy kicsit könnyelműnek tűnő dolog, főként azért, mert Márk is leírja, hogy kezükben van az illatos olaj, ott van minden eszköz, amivel be kell balzsamozni az elhunyt Messiást, csak egy dolgot nem tudnak: ki fogja elhengeríteni a követ. Olyan ez, mint amikor nagyon készülünk valamire, tudjuk, hogy mi a kötelességünk, tudjuk, hogy mit szeretnénk csinálni, csak éppen azt felejtjük el, hogy kulcs is kell ahhoz a házhoz, amibe be akarunk menni, hogy tulajdonképpen az utolsó lépésben lesz még egy olyan akadály, ami emberi számítás szerint elgörgethetetlen. De itt az asszonyokat a szívük viszi, és nem az eszük.

Nem állunk le mi sem sokszor jegyzeteket készíteni, hogy mire is lesz majd szükségünk útközben, vajon mit is fogunk majd tenni, és vajon az utolsó lépéshez lesz-e erőnk. Az élet útján ha mindig azon gondolkoznánk, hogy vajon mi lesz az utolsó akadály, és le tudjuk-e győzni, bizony sokkal kevésbé lenne mozgalmas az életünk, sokkal kevesebb dolgot tennénk, hiszen a kételkedés, a bizalmatlanság, a hitelenség jellemezné minket. Nagyon sokszor tapasztaljuk, hogy belekezdünk valamibe, és menet közben jövőnk rá, hogy ez a feladat meg fogja haladni az erőnket, és emberi számítás

szerint lehetetlen az, amit meg akarunk tenni, ugyanúgy, mint ennek a három asszonynak egy hatalmas követ elhengeríteni egy sír szájából. De mire odaérünk, hogy el kell végezni a feladatot, megtapasztaljuk, valaki megoldotta a problémánkat, valaki elhengerítette a követ, s nincs akadály, hogy belépünk arra a helyre, ahova olyan nagyon kíváncsiak voltunk.

Igen, az asszonyok bemehettek, de ahogy velünk is gyakran történik ez életünk során, amikor belépünk a vágyott helyre, amikor bemegyünk a „Messiás nyughelyére”, nem azt találjuk ott, amire számítottunk. A sírban az asszonyok nem találnak testet. Akik a Messiást, a Krisztus holttestét keresik, csak golycsokat találnak, s egy fehér ruhás ifjút. A legnagyobb akadályt legyőzte az Isten akarata, és mégsem úgy történnek a dolgok, mégis hiábavalónak tűnik az a fáradozás, amellyel az asszonyok összeszedték az illatos keneteket, amellyel felkészültek arra, hogy végső búcsút vegyenek a Mestertől. Hiszen nincs, akitől búcsút kéne venni, hiszen Isten Fia, a szentek szentje már legyőzte a halált. Persze az ember, aki emberi módon, emberi lépésekkel gondolkodik, megretten az ilyen hatalomtól. Megretten a csodától, mert valami nem úgy történik, ahogy mi elképzeltük, nem úgy van, ahogy kiszámítottuk. Itt valami olyan történt, amit nem tudunk megmagyarázni, az emberi agy, az emberi elme, az emberi gondolkodás által leginkább rettegett dolog. Féltünk attól, amit nem ismerünk, az olyan dolgoktól, amiket nem tudunk megmagyarázni. Újra meg újra követeljük a magyarázatokat és bizonyítékokat.

Isten azonban előre tudta mindezt. S van ott valaki, aki váratlan, akinek az ottléte éppoly kevésbé megmagyarázható, mint Jézus testének hiánya, de az

asszonyok számára mégis egy személy, akihez beszélhetnek. Emberi fogalmak szerint, emberi módon, valaki, akivel kommunikálhatnak, valaki, aki lecsendesíti a félelmeiket, aki magyarázatot ad kérdéseikre, s ettől a magyarázattól egy kicsit megnyugszanak. Ez által a magyarázat által kicsit visszatálnak régi önmagukhoz, még akkor is, ha tudják, ettől a pillanattól az egész világképüket, egész világnézetüket újra kell majd gondolni.

Mert mit mond ez az ifjú? „Ne féljete!” Ez az a mondat, ami újra meg újra mindannyiunk számára talán az egyik legszükségesebb vigasztalás. „Ne féljete!”

S az első vigasztaló szó után jön a második. A Názáretit keresitek? Nincs itt. Itt ez a hely, ide temették, de őt Galileába várjátok! Ekkor kezd összeállni a kép az asszonyok fejében. Ekkor kapják meg a magyarázatot arra, hogy mi történt és miért. Mert visszamemlékeznek Jézus szavaira, visszaemlékeznek a vele töltött percekre, napokra, s arra, hogy azt mondta: „én felépítem három nap alatt a templomot”, „én fel fogok támadni, és Galileában találkozunk”. A még rettegő, a még félő, a még hitüket meg nem találó asszonyok úgy indulnak el ettől a sírtól, hogy a szívükben már ott van a remény: talán mégis igaz, talán valóra vált a prófécia, s többé nem kell kételkednünk, hogy Isten Fia volt-e Krisztus, vagy egy tanító a sok millió közül. Többé nem kell kételkednünk, hogy szeret-e minket Mennyei Atyánk, s rábredhetünk arra, hogy ami szemünk

előtt zajlott az elmúlt napokban, az nem a világtörténelem legnagyobb tragédiája, hanem legdicsőbb eseménye, a tökéletes áldozat bemutatása, és a tökéletes reménység, a mindenki felé áradó isteni szeretet megnyilvánulása.

Így indultak el az asszonyok, s így indult el az a hit, az a vallás, amelyet mi keresztyénségként ismerünk a világban. Néhány asszony, néhány félő, néhány hitetlen, néhány csak szívében reményt dajkáló ember szavai által. De ezek az asszonyok elég bátrak voltak ahhoz, hogy aztán elmenjenek Galileába. Hogy szóljanak Péternek és a többieknek, s mikor legyőzték az első döbbenetet, az első félelmet magukban, akkor tovább merték adni a hírt. Gondoljunk csak bele, milyen botladozva, milyen esetlegesen, milyen nehézségek között indult útjára a keresztyén egyház! Vajon ha azok az asszonyok vagy az apostolok előrenéztek volna az egyház történetébe, hányszor érezték volna azt, hogy elhengeríthetetlenül nagy kövek vannak előttünk, megoldhatatlanul nagy problémák tornyosulnak arcuk, munkájuk, céljuk előtt. De nem magyarázatot kerestek, hanem hittek. Minden hibájával, esendőségével, minden gondjával mégis ez a kétezer éves egyház, ez a kétezer éves keresztyénség csodája annak, hogy Isten akarata működik e világban, működik az egyházban, működik a gyülekezetekben, s működik mindannyiunk egyéni életében is.

Sinka Csaba

A sír üres

A kilencéves Philipp Down-kóros volt. A bibliakörben a gyermekek csúfolták, mert más volt, mint ők. Húsvét előtti vasárnap a tanító adott mindenkinek egy szétszedhető műanyag tojást, és arra kérte őket, keressenek az új élethez kapcsolódó szimbólumokat, mint például magok vagy levelek, és helyezték a tojás belsejébe. Amikor a gyermekek újra összegyűltek, virágot, pillangót, köveket hoztak a tojásban. Philipp tojása üres volt.

Egy gyerek felkiáltott: Ez nem igazság, ő nem jól csinálta!

Philipp a tanító kabátujját rángatta, és ezt mondta: Én jól csináltam, a tojás azért üres, mert a sír is üres. Ezért van új életünk.

Az egész csoportnak elakadt a lélegzete, és attól a pillanattól kezdve teljes értékű csapattagnak számított ő is.

Philipp családja tudta, hogy a gyermek számára nincs túl sok idő hátra, hisz nagy beteg. Azon a nyáron Philipp meghalt. Ahogy 8-9 éves osztálytársai szembekerültek a halál valóságával, odasétáltak a sírhoz, de nem virággal. Mindegyikük egy-egy üres tojást helyezett a koporsóra.

Sosem felejtették el Philipp örökségét.

Bob Gass

(Folytatás az előző oldalról)

(Jel 1,8), a fehér lovon ülő Hű és Igaz (Jel 19,11) stb. Az üdvösség egészen Krisztusé. A bűnök bocsánata, a bűnöktől való szabadítás, a megigazulás vagy helyesebben megigazítás, amely által összhangba kerülünk Istennel, de önmagunkkal is, a megszentelődés, a megtisztulás, a halál legyőzése.

A keresztyének viszont nem azért tartanak igaznak valamit, mert megtapasztalták, hanem azért, mert azt az Isten mondta. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy a tapasztalat mindenestől rossz vagy helytelen. Viszont a tapasztalat azáltal válik tapasztalattá, hogy Krisztust mintegy nem kívülről szemléljük csupán, ami szintén nem rossz, de vele szemben elégtelen. A hit azt jelenti, hogy a kegyelem által a pozíciónk megváltozik: mintegy belülről szemléljük őt. Ami továbbá azt is jelenti, hogy amikor Krisztusról beszélünk, a saját bűnünket visszük a vásárra. Úrnak ismerjük el, meghozzá életünk minden területén, minden időben, minden körülmények között, bármibe kerüljön ez nekünk. Mint ahogy ő is így vállalt minket: mindenáron (Zsid 2,10-13).

Hegyi András

Húsvét csodája

Hívjuk azokat, akik csatlakozni kívánnak azok közé, akik „Jézus, a názáreti próféta” (Mt 21,11) nyomán fognak járni. Ő bevonult virágvasárnap Jeruzsálembe, utána átment a „Fájdalmak útján”, a golgotai kereszthalál által megaláztatván (Fil 2,8) eljutott a húsvéti feltámadásig (Lk 24,7). A húsvét csodájának örömet élhetik újra át a tavaszi Galileában és az örök Jeruzsálemben azok az utazni vágyó testvérek, akik jelentkeznek az április 29–május 4-ig tartó szentföldi látogatásra. Még van néhány szabad hely. Érdeklődjön, kérjen részletes programot az Ökumenikus Tanulmányi Központtól az (1)466-4790; 06/70-508-7624 telefonokon vagy e-mailben: tanulmanyikozpont@gmail.com, illetve ssnags@citromail.hu.

A szivárgó cserépedény

Kínában egy vízhordónak két nagy cserépedénye volt, de az egyik megrepedt. A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edényben már csak félig maradt a víz. A tökéletes edény büszkélkedett a teljesítményével, a szegény törött cserép meg szégyellte magát, hogy csak fele annyit tudott teljesíteni. Két év keserűség után egyik nap így szólt gazdájához a pataknál: Nyomorultnak érzem magam, mert a vizem elszivárog az úton hazafelé. A vízhordó így válaszolt: Észrevetted, hogy az ösvényen a virágok csak a te oldaladon nyílnak? Ez azért van, mert mindig tudtam a fogyatékoságodról, és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. Minden nap te locsoltad őket, amíg visszasétáltunk. Két éve leszedem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házat.

Mi mindannyian törött cserépedények vagyunk, a saját különleges hibáinkkal. De ezek a törések és hibák teszik az életünket olyan nagyon érdekessé és értékesé. Csak el kell fogadnunk magunkat és mindenki mást is olyannak, amilyen, és meglátni a jót másokban. Hisz Isten szemében mindennek és mindenkinek egyedi, fontos és áldott helye és feladata van. (Internet)

Tegnap este fiaimmal az önbizalomról, helyes önértékelésről beszélgettünk. Eszembe jutott a fenti tanmese, mely több dologra rávilágított saját életemmel és a környezetemben élő emberekkel való kapcsolataim terén is.

Mindenkinek van egy elképzelése azzal kapcsolatban, hogy milyen ember szeretne lenni. Akár saját magunk miatt, akár amiatt, hogy megfeleljünk környezetünk elvárásainak. Ahhoz, hogy Isten valóban használni tudja megrepedt cserépedényünket, elengedhetetlen, hogy megismerjük magunkat reakcióinkkal, motivációinkkal együtt. Ehhez bizony néha nagy bátorságra van szükség. Vannak olyan dolgok, amiket mi már tudunk magunkról, de a környezetünkben csak nagyon kevés embernek van róluk tudomása. Vannak viszont olyan tulajdonságaink is,

(Folytatás a következő oldalon)

Koordinátorképzés Budapesten (Reménység fesztivál)

Február 25-én Budapesten a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának (MEÖT) kápolnájában voltunk feleségemmel és anyósommal, akik lelkesen elkísértek.

A Reménység Fesztivál Iroda szervezői tartottak képzést, eligazítást, lelki buzdítást az ország minden tájáról, sőt a Kárpát-medence minden pontjáról érkező koordinátoroknak (voltak ott délvidéki, felvidéki, erdélyi, kárpátaljai magyar testvérek egyaránt).

Mint ismeretes, évekkel ezelőtt az ismertebb keresztény/keresztyén magyarországi egyházak vezetői meghívták hazánkba evangelizálni a Billy Graham Evangelizációs Társaságot az USA-ból. Az ő világméretű evangelizációjuk ismert és nagyon áldásos, hála értük az Istennek!

Ennek eredményeként 2012. június 1–3-ig a Papp László Sportaréna-ban (Budapest) *Billy Graham* fia, *Franklin Graham* fog tartani háromnapos evangelizációt.

A Budapesten és az agglomerációban élő kb. 2,5 millió ember bejutása erre az eseményre egyszerűbb, hiszen szinte „helyben” vannak. Az ő koordinálásuk kisebb, egyszerűbb feladat.

Ám él még Magyarországon másikkal 7,5 millió ember vidéken, akiknek meg kell adni az evangélium hallgatásának esélyét. Így az ők, illetve a Kárpát-medencében élő magyarok elutazását a háromnapos eseményre meg kell szervezni. Erre a feladatra van kijelölve a 120 koordinátor, akik a vidéki lakosokkal fognak törődni.

A mi baptista (aszódi) körzetünkben *Urbán Gedeon* lelkipásztor testvér és én vagyunk kijelölve.

Nekünk, a 120 vidéki koordinátornak kell megoldani, hogy mindennap 120 autóbusz (kb. 45-50 férőhellyel) kb. 5400 emberrel – akik fele még nem Krisztusé, hiszen a cél nem az elsősorban, hogy mi, Jézusnak átadott életűek tartsunk egy jó alkalmat, hanem hogy akik nem Krisztuséi, hitre jussanak – biztonságban megérkezessenek és hazajuthassanak.

A koordinátori csapat abszolút ökumenikus: katolikusok, evangélikusok, reformátusok, baptisták, pünkösdisták, Golgota gyülekezetei, metodisták stb. vesznek részt benne.

Tanaink különbözősége és vitáink ez esetben nem választhatnak szét minket.

Mert az evangélium mindenkié!

Az alkalmon ott voltak a magyar szervezők mellett az amerikai szervezők is a főszervezővel.

Megtekinthettük Franklin Graham testvér videóüzenetét és buzdítását.

Az elhangzott gondolatokról és teendőkről röviden:

Olvassuk rendszeresen a Bibliát, sőt olvassuk ki, kezdjük előlről!

Mert ahogy megnyílt a száműzött Hágár szeme a pusztában, és észrevett egy forrást, és életük megmenekült, ugyanúgy a mi szemünk is megnyílhat, és megláthatjuk az élő vizet.

Nagy a feladat, de ahogy Mózes átadta a stafétabotot Józsuének, és azt mondta: „Ne félj!”, úgy mi se féljünk, mert velünk lesz az Úr!

A reménység: Jézus evangéliuma, az örökkévalóságról szól.

Az evangelizáció nemcsak a lelki kész, hanem minden hívő feladata.

Legyen „András-listánk”, és vigyünk minél több nem hívő barátot, ismerőst!

Legyen egy imalistánk, akikért állandóan imádkozunk, hogy térjenek meg!

Legalább a busz fele ne legyen hívő, és lehetőség szerint legyen hét tanácsadó a buszon!

Anyagilag is lehet támogatni a Reménység fesztivál szervezését. A Reménység Fesztivál Magyarország Alapítvány számlaszáma: 11722003-20164234.

Kiváltság ebben dolgozni, legyünk imádságos szívvel!

Nagyon fontos lesz az utógondozás, a továbbvezetés, a gyülekezetbe való integrálás.

Az ilyen evangelizációkon részt vevők fele az esemény után szokott döntést hozni és megtérni, tehát őket nem hagyhatjuk magukra, mert ők még lelki újszülöttek, legalább úgy kell a lelkükkel/velük törődni, mint a csecsemővel az édesanyja. Adni nekik az „anyatejet”, a lelki táplálékot, míg a szilárdabb étkekre nem lesznek alkalmasak.

Józsa Gergő testvér a vidéki koordinátorok főnöke, vezetője.

A fesztivál lelke a Szentlélek.

Ezt a munkát az Úristen fogja elvégezni, nekünk engedelmes eszközöknek kell lennünk.

Józsa Gergő testvér elmondott egy történetet is.

Vele történt meg a minap. Ment haza az albérletébe, és látta, hogy egy emeletes háztömb kaputelefonnévsorát egy pizzafutár tanulmányozza, kinek is vigye a pizzát. Gergő odament hozzá, és megszólította: „Az Úr Jézust keresi?” A férfi azt felelte: „Isten ments!” Gergő erre a válasza nem volt felkészülve. Elég furcsa azt hallani, hogy Isten mentse meg attól, hogy Jézusra találjunk. Majd Gergő azt felelte, hogy Jézus szeret téged, és életét adta. Erre a pizzafutár ennyit mondott: „Jó lenne már, ha Jézus bizonyítana nekem.”

Sajnos az emberek ennyire ki vannak üresedve.

Benne vannak egy ketrecben, mint a csirkék, és nem akarnak onnan kijönni, még ha kinyílik is az ajtó, mert ott van a többi csirke, akkor én is bent maradok. Nem akarnak az emberek kijönni az ördög börtönéből.

Pedig nem kell ott maradni, Jézusban van szabadulás – mondta Gergő.

Az evangélium ingyenes, ezért a pénz senkit ne tartson távol a rendezvénytől, ezért van, hogy az útiköltség 90, 70 és 80%-át visszatérítik a három nap alatt.

Hiszed-e, hogy a te hívásodra eljön valaki a rendezvényre, és megtér? Ezért kell szüntelenül imádkozni!

Buszok foglalását és szervezését, a Reménység fesztivál népszerűsítését kell a koordinátoroknak végezni.

Feleségem is segítségemre lesz a szervezésben.

<http://www.remenysegfesztival.hu/>

Imádkozunk a Reménység fesztiválért.

Hála az Úrnak, hogy van még lehetőség megtérni!

Szepes Péter

koordinátor, teológus

Reménység gyermekfesztivál

– ahol együtt dalol, játszik, sportol a család

„Ezután kisgyermeket is vittek, hogy megérintse őket. Amikor a tanítványok ezt meglátták, rájuk szóltak, Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.«” (Lk 18,15–17)

Szeretnénk eleget tenni Jézus Krisztus kérésének. A Reménység fesztivál is csatlakozik a nemzetközi gyermeknap rendezvényeihez: május 26-án, szombaton a Margitszigeti Atlétikai Centrumban a Reménység gyermekfesztiválra várjuk a kicsiket, nagyobbakat, szüleiket, nagyszüleiket.

Az ingyenes rendezvény délelőtt 10.00 órakor kezdődik kézműves és sportprogramokkal. A gyöngyfűzés, lufihajtogatás, báb-készítés, arcfestés vagy az origami mindig elnyeri a legifjabb korosztály tetszését, reméljük, hogy ezen a fesztiválon is. A Reménység Fesztivál

Iroda önkéntesei, munkatársai azt is megmutatják a gyerekeknek, hogyan lehet „Szemétből értéket” csinálni. Például a műanyag palackokat újrahasznosítani. Az „Élőcsocsó” bajnokság, az ugrálóvár, sor- és akadályversenyek is kellemes perceket szerezhetnek a résztvevőknek, éppen úgy, mint a kosárlabda vagy a baseball-bemutató.

A színpadon vidám gyermekműsorok, daltanítás és evangéliumi témájú színdarab is színesíti a Reménység gyermekfesztivál palettáját. A 18.00 óráig tartó programok elsősorban az 5–10 éves korcsoportra fókuszálnak, de garantált a jókedv s a felüdülés az egész családnak!

A Reménység fesztivál (június 1–3.) előtti utolsó hétvége jó lehetőség arra, hogy mi magunk, a szervezők, a támogatók is megtapasztalhassuk a felekezeti közti összefogás áldását. Ebből erőt merítve még nagyobb lendülettel, hittel, várakozással nézhetjük, amint a visszaszámláló óra „elüti” az utolsó perceket a nagyszabású evangelizáció előtt.

(Folytatás az előző oldalról)

amikről környezetünk beszél, nekünk pedig fel sem tűnnek. De szívünk legmélyebb bugyrait csak a Jó Isten ismeri. És csendességeinkben szeretne ezekre rávilágítani, hibáinkon javítani. Amellett, hogy vannak rossz tulajdonságaink, hiányosságaink (és itt nem a bűnökre gondolok, amiket le kell tennünk), mindannyian különféle talentumokkal lettünk megáldva. Ha csak a rosszakra koncentrálnunk, elfelejtjük azt a sok jót, amit kaptunk. Így elsikkadunk a lehetőségeink felett, amiket megtehetnénk. Hogyan lehetnénk hasznos edények Isten kezében, ha nem tudjuk elfogadni magunkat, hiányosságainkat, és önbizalmunk negatív előjelet vesz?

„Szeresd felebarátodat, mint magadat” – hogy szerethetnénk feltevéssel nélkül családtagjainkat, testvéreinket a gyülekezetben, munkatársainkat, ha magunkat sem vagyunk képesek szeretni... Milyen fontos kis „porszemek” vagyunk Istennek, ha saját Fiát adta értünk, és szolgálatába akar állítani minket! Ekkora értéke van minden embernek Isten szemében. Neked is, nekem is.

Kamaszokra különösen jellemző, hogy nem tetszik, ahogy kinéznek, megriadnak saját reakcióiktól. De az önmarcangolás, örökös elégedetlenség felnőttkorban is jellemző lehet. Ez óriási csapda. Magába zárja az embert. Mivel nem tudja elfogadni saját magát hibáival, elégedetlen talentumaival, így másokat is képtelen szeretni. Ha Jézus van életünk középpontjában, el kell fogadnunk, hogy nem véletlenül teremtett olyanakká, amilyenek vagyunk. Engedjük, hogy bűneinkből (az önmarcangolás bűneiből is) megszabadítson minket! Meg kell tanulnunk elfogadni a megbocsátást.

Ha megtanuljuk elfogadni és szeretni magunkat hibáinkkal és talentumainkkal együtt, könnyebben átvészeldjük a nehéz időszakokat is, könnyebben szembenézünk a kapott kritikákkal. Nyilván bátorság kell ahhoz, hogy szeretni (nem nyájaskodni) tudjunk, mert könnyebben kaphatunk sebeket. De erőt meríthetünk abból a bátorságból, amely a halált sem tartotta nagynak, csak hogy kiragadjon bennünket a bűn és önmarcangolás fogságából.

Baráthné Kövesdi Anikó

Szeretet-fotók

Boros Emese (Érd) – Biztonságban (Közösségtől 1. hely)

Február 29-én az Érdi Városi Galériában tartott különdíj-átadási ünnepséggel befejeződött a „házasság hete 2012 Érd” programsorozat. A házasság hete érdi rendezvényeit szervező hét egyház (Érdi Evangélikus Egyházközség, Érdi Görög Katolikus Egyházközség, Érd-Parkvárosi Baptista Gyülekezet, Érd-Parkvárosi Református Egyházközség, Érd-Tusculánumi Római Katolikus Plébánia, Érdligeti Bibliaközség Baptista Gyülekezet, Érdligeti Református Egyházközség) tavaly decemberben országos fotópályázatot hirdetett „A Szeretet” címmel. A felerészben Érdről, felerészben Pest megyéből érkezett alkotásokat a Képzőművészeti Lektorátus szakemberei értékelték. A zsűri döntésének megfelelően került sor a képekből szervezett kiállítás február 11-i megnyitóján a díjak átadására. Az eredmények:

1. helyezett Simó Szabolcs (Budapest – Szerelem szárnyán), 2. helyezett Bartók Andrásné (Leányfalu – Egy férfi és egy nő), 3. helyezett dr. Antalné Bali Anita (Budapest – Aki a szívét osztja szét). A díjakat az érdi önkormányzat, az Érdi Városi Televízió és a VASÉRD Kft. ajánlották fel. További három pályázó okleveles elismerésben részesült.

A február 28-án véget ért kiállítást megtekintő közönség is lead-

(Folytatás a következő oldalon)

„Egymás számára is az ő hatalma őriz”¹

Az elmúlt év egyik hideg délelőttjén az irodámban igyekeztem helyreállítani a régen vándorútra kelt *rendet*, amikor honnan, honnan nem, kezembe került egy megcímzetlen boríték. Vajon mi lehet benne? Nem kis meglepetésemre a tizenhét évvel ezelőtti menyegzőnk emlékébe eltett meghívója lapult benne. Régen érzett, furcsa izgalommal kezdtem olvasni a rajta lévő szavakat. *Fiüle Lajos* bácsi (aki sok évvel ezelőtt a szeretetébe fogadott bennünket) egyik gyönyörű verse van rajta mint egyfajta hitvallás arra az összetartozásra nézve, amely magánéletben, szolgálatban, az előre prognosztizált „jóban, rosszban, egészségben, betegségben” megőrzött egymásnak bennünket. Ez alatt a lassan két évtized alatt bőven volt alkalmunk elgondolkodni azokon a kérdéseken, amelyek soha fel nem merültek volna, ha nem fogadjuk el egymást úgy, hogy a „holtomiglan vagy holtáig” igénylése nem szövi át sok, erős szállal a kapcsolatunkat. Nem lenne igaz, ha azt mondom: mindig könnyű volt. Egy vállálás soha nem lehet könnyű, főként nem akkor, ha egy életre szól, és egy közös sors boldog vagy keserű távlatát tet. Nem is merik ezt vállalni manapság sokan. Egyszerűbb (vagy annak tűnik), ha nem ítélnék befalazásra olyan kapukat, amelyeket a házasság Isten akarata szerint örökre lezár. Ebben a néhány gondolatban azokat a felmerülő indokokat és azok cáfolatát szeretném megfogalmazni, amelyek alapján akár logikusnak is tűnhetne, hogy a házasságnak alternatívája vagy azonos „súlycsoportú” kihívója lehetne bármilyen más párkapcsolat!

Az „evolúciós” probléma. Igen, így, idézőjelben, mert én sem hiszem, hogy ez ne csalna mosolyt vagy értetlenséget az arcunkra. Mégis valóság. Arról van szó, hogy az ember az egyetlen teremtetett élőlény, amely azzal az erkölcsi tterherrel a vállán születik, hogy az élet egy pillanatában *hűséget* követel tőle valaki. Nem az „alom” felnövekedéséig, nem addig, amíg egy erősebb el nem űzi a párja mellől, nem addig, amíg a koncon össze nem maradnak, hanem egy életre szóló döntést a hűség dolgában.² Annak sem könnyű ezt minden helyzetben megélni, aki *alkotásnak* tartja magát, hát még annak, aki jobb esetben is csak mint „kopasz majom” tudja magát értelmezni. *József Attila* még tudta, mit jelent bebújni „talpig nehéz hűségbe”, hogy abban igenis lehet járni, elesni is

persze, de talpra állni is. És hogy el ne felejtsem valahogy: nemcsak a társ az, aki képes könnyűvé tenni „ezt a nehéz hűséget”, hanem a Jó Isten is, aki féltékeny szeretettel emelt ki minket, embereket mindenki más fölé. Ez a hűség nem evolúciós szükségszerűség, legkevésbé nem a felemelkedett faj vívmánya: ez egyszerűen megbecsülés és kegyelem, hogy embernek érezhesd magad ezáltal is.

Bezárva egy kapcsolatba, vagy együtt, élni. „Nem volt már számomra a házasság egyéb, mint a leves közös szűrősele, a közös törülköző és az a rossz szokás, hogy a házastársak egyike mindig későbbben vagy korábban oltja el éjszaka a villanyt, mint ahogy a másik szeretné.”³ Mi vezet odáig, hogy valaki így érezzen egy kapcsolatban? Vagy pedig mi eredményezi azt, amit a másik idézetben olvasunk: „Már huszonöt éve élünk így: küszködünk, szenvedünk. Közös a párnánk s minden más. Ez szerelem, mi más?”⁴ Súlyos szavak. Magukban hordják azt a mögöttes érzést, hogy az én életem (egyikünk élete sem!) nem lehet önzés. Mert önzésnek számít az összes olyan törekvés, amely egy darabig jogosnak tűnik, de később kiderül, keserű gyümölcsöket terem. Jogosnak érzik sokan, hogy nem kötelezik el magukat. Jól megvagyunk így, mondják, de szerintem valahol érzik, hogy nem 100%-os így a kapcsolat. Persze, hogy is lenne az, ha a háttérben (kortól teljesen független módon) egy éretlen személyiség van. Az érett vagy arra törekvő személyiség magán hordozza annak igényét, hogy megtanuljon elkötelezett módon élni,⁵ más, gyakran még nem létező személyek (a leendő gyermekek⁶) sorsát felvállalni, hajlandóságot mutatni arra nézve, hogy egy teljesen más családi összefüggésbe integrálja az életét.⁷ Élettársi és házaspári kapcsolat soha nem lehet azonos értékű. A házasság arról szól, hogy „szeretlek, és arra vágyom, hogy közel legyek hozzád”. Az élettársi viszont inkább, hogy „most, így szeretlek, de ne gyere hozzám túl közel, mert egy napon – bármely napon – elmegyek”. A kettős kötésnek (*double bind*) nevezett elmélet szerint az ilyen alapú kapcsolat sokkal rosszabbul működik, mint egy deklaráltan elkötelezett viszony. Az élettársi kapcsolatban részt vevők egyszerre várják el társuk szexuális hűségét, ugyanakkor nagyobb személyes szabadságot is követelnek maguknak ezen a téren, mint az egy há-

zasságban elfogadott.⁸ A menyegzői fogadalom vagy eskü szavai szertartásnak tűnnek, de jóval többek annál. Ez teszi kapcsolatukat a társadalom és a kultúra (gyülekezet) szerves részévé. Ha ez elmarad, ha nem mondják ki, hogy te az én részem vagy, én pedig a tiéd, akkor nem válnak eggyé. Márpedig a kettejük közül születő egyet, a gyermeket csak úgy tudják egészséges személyiséggé nevelni, ha ez az egyesülés és az életre szóló elköteleződés tudatos vállalása megtörténik.⁹

Előbb megpróbáljuk, aztán majd meglátjuk! Ez lenne a jegyesség alternatívája?! Nem hiszem, bár sokan annak gondolják. A jegyesség a szépségén túl egy rendkívül praktikus, szükséges lehetőség egymás megismerésére, bizonyos szintű összekovácsolására, mindezt a házasságban már meglevő terhek hordozása nélkül. A házasságban már a közös otthon anyagi és egyéb terhei, kölcsönök, számlák rendezése, a közös élet minden területének összehangolása stb. egészíti ki az addig hiányos képet. Nem is beszélve a szexuális életéről, amely felett Damoklesz kardjaként fenyeget egy nem kívánt (és így nem is áldott) állapot bekövetkezése. A jegyesség alatt ezen terhek nélkül van idő és lehetőség tervezni, álmodozni, udvarolni. Igaz, némi csalódást fog jelenteni az első közös nap/hét/hónap/év, mert kiderül, hogy a mindig friss lehelet, a tiszta és vasalt ruha, a kifogástalan modor, maximális odafigyelés sajnos a múlté. Csak az együttélés idején derül ki, hogy a másik horkol, szétdobálja a holmiját, reggel nyugós, kócos, raplijai vannak és így tovább. Az élettársi kapcsolat szemléletes példája a „börönd az ajtóban” hasonlata. Mintha az együtt élő pár mindkét tagja egy képzeletbeli bőröndöt tartana a bejárat előtt, hogy adott pillanatban minden formaság nélkül távozhasson. Ez egész biztosan távol áll attól a bibliai etikától, mely szerint a felek ragaszkodnak egymáshoz. A Bibliában használt „ragaszkodik feleségéhez” kifejezésben a ragaszkodás héber szava a szó szerinti ragasztással, összeolvasztással magyarázható. Ez két dolog/személy olyan szoros kapcsolattal jelöli, amit csak erőszakos módon lehet szétszakítani, úgy, hogy az egyik kitép egy darabot a másiktól. Paradox módon a házasság előtti együttélés – mely éppen arra szolgál, hogy jobban megismerjék egymást a felek – növeli annak esélyét, hogy az ilyen kapcsolat válással végződjön.

A nagy klasszikus: „csak egy papír”. Még ha így is volna! De azért ugye az élet ezernyi területén szükséges „egy papír”, amely hiánya kellemetlen perceket tud okozni. Csak egy papír a vezetői engedélyed, de próbálj ezzel érvelni a marcona szürkeruhás előtt! Csak egy papír a diplomád: de éjt nappallá téve küzdesz érte, mert tudod, hogy csak így jutsz valamire! Csak egy papír az orvosi vizsgálat eredménye: de görcsben van a gyomrod és a szíved, amíg kézbe nem kapod, és nem olvashatod, hogy esetleg semmi bajod! Értéktelenebb lenne a házasság, két ember teljes egysége Krisztusban, mint a karrier, az érvényesülés, befolyás stb.? Én nem gondolnám! Ismét csak József Attilát idézném: „A szívem hoztam el, csinálj vele / Amit akarsz.”¹⁰ A házasság története nem kevesebb, mint annak a kérdésnek egyetlen lehetséges megválaszolása, hogy miként lesz a két „én”-ből „mi”. Az idézett verssor erre mutat rá: elhozni, átadni, más kezére bízni, nem félve, hogy elrontja, megtapossa, ösztetöri! Közben pedig átvenni egy másik ember szívét, és vigyázni rá, el ne rontsam, meg ne tapossam, össze ne törjem! „Titeket pedig Isten hatalma őriz...”¹¹: ebben is!

Jegyzetek

¹ Füle Lajos: Egy más számára is.

² Ne zavarjon meg senkit az a tény, hogy létezik néhány más alkotása is a Mennyei Atyának, amelyek egy életre választanak maguknak társat; ez is csak erősíti ezt az igazságot.

³ Karácsony Benő erdélyi magyar író Napos oldal című könyvéből. Aquincum Kiadó, Budapest, 2003.

⁴ Hegedűs a háztetőn, amerikai zenés film, 1971. *Sólem Áléchem* Tóbiás, a tejesember című regénye alapján.

⁵ Egy fiatal felnőttnek el kell jutnia odaig, hogy felelősséget vállal munkájáért, tanulmányaiért, egészségéért, szavaiért, kapcsolatait, párkapcsolatáért egyaránt.

⁶ „Nem lehet felnőni egy házban, ahol a szülők már nem szeretik egymást. (...) Nem lehet. Meg lehet nőni, de felnőni nem.” *Anna Gavalda* (francia író): *Kis kiruccanás*. Magvető Kiadó, Budapest, 2010.

⁷ Az oltár előtt csak két ember áll, de igazából két család az, amely összefűzi az életét a gyermekeik házasságában.

⁸ *Theologiai Szemle*. 2010. július.

⁹ Kiss Sándor: Dr. Bagdy Emőke. *Reformátusok Lapja*, LII. évf. 40. sz.

¹⁰ József Attila: Az én ajándékom.

Beke László

(Folytatás az előző oldalról)

hatta voksát a neki tetsző legjobb fotókra, és szavaztak a házasság hetét szervező egyházak lelki vezetői is.

A lelkipásztori különdíjat *Benda Fruzsina* (Érd – Vízparti romantika) kapta, akit az Osváth Kereskedőház egy kétszemélyes vacsorára is vendégül lát. A közönségszavazás első helyezettje *Boros Emese* (Érd – Biztonságban), akinek a *Fórisz Gyula Zsolt* baptista lelkészről átvett oklevél mellé *Domonkos Béla* szobrász, Érd Város díszpolgára személyesen adta át egy *Wass Albertről* készült kisplasztikáját. A 2. legtöbb közönségszavazatot *Lázár Zsuzsanna* (Érd – Délutáni pihenés dédével) kapta, aki *Bíró András* Baumgarten-díjas írótól vehetett át egy személyre szólóan dedikált könyvkollektívát.

Bár jutalom nem járt érte, de mindenképpen fontos megemlíteni a közönségszavazás további magas pontszámot kapott pályázóit és a fotókat: *Boros Emese* (Érd – Kapocs), *Benda Fruzsina* (Érd – Virágzó szerelem), *Bayer Balázs* (Budapest – Örök pillanat), *Simó Szabolcs* (Budapest – Örömhír), *Pajor Attila* (Százhalombatta – Család). A képek a következő hónapokban – mint vándorkiállítás – a szervező egyházak templomaiban lesznek megtekinthetők. Elsőként március közepétől a parkvárosi református, majd a parkvárosi baptista, ezt követően az érdeklő református egyházközség lesz a tárlat házigazdája.

Ezzel az eseménnyel Érd is befejeződtek a Nemzeti Erőforrás Minisztérium, valamint a Nemzeti Család- és Szociálpolitikai Intézet által (a „Családbarát közgondolkodás elősegítése” című pályázat révén) támogatott, *T. Mészáros András* polgármester és *dr. Aradszki András* országgyűlési képviselő védnöksége mellett szervezett házasság hete ez évi rendezvényei.

Vizsy Ferenc
újságíró-szervező

Boros Emese (Érd) – Kapocs (Díjazás nélkül)

Kiegész. Hívőket is érinthet?

2012. március 3-án a József utcai imaházban tartottuk a lelkipásztor-felelőségek idei első találkozóját, ahol Reimer Márta előadása nagyon korrekt, egyértelmű, közérthető volt, és mindemellett gyakorlati is. A téma – kiegész – nagyon időszerű, bár nem új felfedezés, hiszen akik szolgálatban állnak, találkozhatnak ezzel a helyzettel. Ezért is nem meglepő, hogy az elején feltett kérdés alapján egyértelművé vált, hogy szinte mindenki vagy hallott erről a problémáról, vagy ismer kiegészben szenvedő személyt, akár a közvetlen környezetében.

H. J. Freudenberger már az 1970-es években észlelte elsősorban a humán és segítő foglalkozásúak között az olyan mértékű testi, lelki és érzelmi kimerülést, amely pihenéssel vagy alvással nem oldható fel, vagyis a kiegész. De napjainkban talán még időszerűbb ez a kérdés, hiszen sokkal több stressz ér bennünket rohanó és elvárásos teli világunkban, mint korábban. Az előadás során a különböző stádiumokban jelentkező tünetek mellett bibliai példákat is megnéztünk, és vendégünk beszélt a kiegész okairól, de kitért a megoldási lehetőségekre is. A kiegész megelőzése érdekében is az egyik legfontosabb cél a mély kapcsolat Istennel, ami szükség esetén segíthet a helyreállításban is. Ugyanakkor szükséges saját határaink, korlátaink megismerése, hiszen mindig mindent nem tudunk megtenni, még akkor sem, ha ezt várnák tőlünk. A kiegészből való gyógyuláshoz sok segítő kérdést kaptunk, amiken érdemes elgondolkoznunk, de még inkább figyelnünk kell az előjelekre.

Azt gondolom, aki az emberekkel és problémáikkal foglalkozik, annak lehetnek a környezetében olyanok, akik vagy kiegész márt, vagy sajnos azon az úton haladnak. Ez az előadás segített abban, hogy lehetőleg időben meglássuk a tüneteket, mielőtt a kiegészből kialakul a depresszió. Felelősek vagyunk családtagjainkért, a környezetünkben élőkért, legyünk készek lépni, ha erre van szükség! Remélem, hogy akik ezen a szombaton nem voltak együtt velünk, interneten meghallgatják ezt az értékes előadást.

Révészné Orsolya

Az öt legfontosabb dolog, amit egy haldokló sajnál

„...nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek.” (ApCsel 4,12)

Bronnie Ware ausztrál író és dalszerző éveken át palliatív munkában vett részt. A haldoklók között végzett szolgálatában szerzett tapasztalatát egy könyvben foglalta össze. Könyvében (*The top five regrets of the dying*) körbejárja azt az öt legfájdalmasabb mulasztást, amit a legtöbb haldokló öszintén sajnál. Miket gondolnak és élnek át az életük végével szembenézők?

1. Bárcsak lett volna bátorságom az igazi életemet élni, és nem azt az életet, amit mások vártak el tőlem! Az ördög azt mondta, hogy csak akkor leszek boldog, ha az emberek jóváhagyják az életemet. Azt sajnálom, amit nem tettem meg, amit elmulasztottam. Most döbbenek rá, hogy nem tiszteltem saját álmaimat. Az egészségesem romlása sok álomom végét is jelenti, mert nincs már fizikai erőm. Addig kell megragadnom a lehetőségeket, élni az álmaimmal, amíg van rá módom.

2. Bárcsak ne dolgoztam volna annyit! Az ördög azt súgta, hogy az életemet a munkámban és a karrieremben találom. Nagyon sok férfitársammal hittem azt, hogy életem fő értelme a munka és a pénzkereset. A halálhoz közel értem, hogy nem a jövedelem a legfontosabb dolog a világban. Az életmód egyszerűsítésével és tudatosabb döntésekkel több helyet hagyhattam volna az életemben az új lehetőségek számára, s ezzel a boldogságnak is.

3. Bárcsak lett volna bátorságom kifejezni őszintén az érzéseimet! Az ördög azt hazudta, hogy ha megélem az érzéseimet, ha őszinte leszek, akkor Isten sem fog tudni megvédeni engem. A látszólagos béke kedvéért elfojtottam saját érzéseimet, és egy közepeszerű életet követtem. Be kell látnom utólag, hogy nem tudtam irányítani mások reakcióit. A felhalmozódott harag és keserűség beteggé tett. Rengeg elfojtott érzés és érzélem halmozódott fel az évek során, amit sosem mertem megélni, kimutatni. Bánom, hogy elrejtettem önmagam. Pedig az őszinteséggel mennyit nyerhettem volna!

4. Bárcsak megmaradt volna a kapcsolat a barátaimmal! Hagytam elillanni a barátságokat az évek során, mert az ördög elhitette velem, hogy

annyi dolgom van. Most hiányolom magam mellől a barátaim. Azokat, akiknek szeretném átadni anyagi és szellemi kincseimet. A szerelem és a barátság hiánya égető fájdalom.

5. Most azt kívánom, hogy bárcsak igazán boldog lehetnék! Nem vettem észre, hogy az alapvető hiányérzetemet senki más nem tudja betölteni, csak Isten. Nem vettem észre, hogy a boldogság választás, ezért a régi szokások és minták követésénél ragadtam le. A komfortérzéshez ragaszkodtam a boldogság helyett. Félttem a változástól, most már látom, hogy a boldogság a váratlanság ajándéka. A halálos ágyamon már nem foglalkozom azzal, hogy mások mit gondolnak rólam. Szükségem lenne a boldogságra.

Az öt fájdalmas hiányt – amíg van rá módunk – megfordítva tegyük határozott céljá, hogy semmit ne kelljen sajnálni utolsó napjainkban! **hgy**

Láttam őt?

„Ezután más alakban jelent meg közzük kettőnek.” (Mk 16,12)

Megváltottnak lenni és Jézust látni nem ugyanaz. Sokan részesülnek Isten kegyelmében, akik sohasem látták Jézust. Mikor végre megláttad Jézust, nem lehetsz többé az, aki voltál, és a dolgok sem hatnak rád úgy, mint azelőtt.

Mindig tégy különbséget két dolog között: hogy milyennek látod Jézust, és hogy mit tett ő érted. Ha csak arról tudsz, amit Jézus tett érted, akkor a te Istened nem elég nagy; ha azonban láttad Jézust olyannak, amilyen, akkor tapasztalataid jöhetnek és mehetnek, úgy fogod őket elviselni, mint „aki látja a láthatatlant”. Jézusnak barátod előtt éppúgy meg kell jelennie, mint előtted; senki sem láthatja meg Jézust a te szemekkel. Ahogy az egyik már látta Jézust, de a másik még nem, ott különválás jön létre. Barátodat nem viheted addig Jézushoz, amíg Isten nem vonja őt. Láttad már Jézust? Akkor azt akarod, hogy mások is meglássák. „Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek.” (Mk 16,13) Még ha nem is hiszed, akkor is szólnod kell.

Oswald Chambers

Amikor a kezek beszélnek

A Kőszikla Siketek Baptista Gyülekezete az Újpesti Baptista Gyülekezet meghívására töltött együtt egy vasárnap délelőttöt a testvérekkel.

Az istentisztelet első része a már megszokott módon zajlott. A köszöntést, éneklést, igehirdetést jelnyelvi tolmácsolással tettem érthetővé siket testvéreink számára.

Ezt követően már a kezek beszéltek. Először Kovács Imre, a siket gyülekezet vezetője tett biztosságot arról, hogyan kapott elhívást az Úrtól a szolgálatra. A siket gyülekezet több tagja is örömmel szolgált dicsőítő énekkel. Ez az éneklés azonban eltért a hallók éneklésétől, hiszen itt nem hangjukkal, hanem kezeikkel mondták el hálaéneküket a testvérek.

Őszinte és mély biztosságtételeket hallottunk arról, milyen fontos szerepe van a jelnyelvnek és a siket gyülekezetnek abban, hogy a hallás-

sérültekhez is érthető módon jusson el az evangélium üzenete. A kezek beszédét most a jelnyelvről hangra fordítás kísérte.

Olyan jó volt látni és tapasztalni Isten végtelen kegyelmét, szeretetét. Látni azt, hogy őelőtte nincsenek leküzdhetetlen akadályok, hiszen adott eszközöket arra, hogy evangéliumra valóban mindenkihez eljuthasson.

A vasárnapi látogatást követően több visszajelzés is érkezett siket testvéreimtől. Boldogan mesélték el, hogy milyen sok újpesti testvér ment oda hozzájuk istentisztelet után, és milyen örömmel mutatták ki szeretetüket feléjük. Többen elmondták, hogy életükben ez volt az első alkalom, amikor nem érezték magukat zavarban a hallók előtt. Igazi testvéri elfogadást és szeretetet kaptak. Dicsőség ezért az Úrnak!

Bokros Andrea

a siketmisszió koordinátora

Szeretet és mosoly

Ha szeretsz, akkor az életed változásnak indul... Gondoljunk csak bele: a kis cselekedetek milyen kevés zajt is ütnek. És mégis: mennyire felmutatják a lényegét. Hogy miféle lényeg?... épp ezt nagyon nehéz megfogalmazni emberi nyelven. Mert itt a földön a szeretet súlytalan (nem úgy, mint Isten országában), és nézd csak: milyen szerényen jön is felénk a szeretet, hogy szolgáljon minket, és kimutassa háláját... Gondoljunk csak bele: van-e súlya egy gyermek mosolyának, akivel kedvesen elbeszélgetél, vagy egy idős ember mosolyának, akinek a táskáját az úton hazafelé ci-

pelted, vagy családtagjaid mosolyának egy közösen elfogyasztott ebéd után (sorolhatnám tovább)... épp ezeket a mosolyokat nem lehet mérlegre tenni. A fizetség látszólag itt a mosoly volt. De sokkal többről van itt szó... mert a másik ember megnyilvánulásán keresztül magadba szívta a létezés transzcendens szépségét, az angyalok örömet, az ég elsőprő üdvösségét... Magát az Isten mosolyát. Mert a legszebb mosoly, mikor – az Isten mosolyog rád... És ez a mosoly (ma is) úton van feléd. Engedd, hogy átragyoghasson életeden!

Leleszi Balázs Károly

H I R D E T É S E K

♦ Hívó ember **gondozását**, házimunkát ottlakással is **vállalok** Borsod megyében. Telefon: +36-30/392-5974 vagy +36-30/772-1069.

♦ **Lakás kiadó** Budapest XII. kerületében, a Déli pályaudvartól 10 percre, téglalapítású, csendes társasházban 48 m²-es, magaspöldszinti, egyedi fűtésű, felújított lakás magánszemélytől bútorozva kiadó. Utcán ingyenes parkolás. Kéthavi kaució szükséges. 75 000 Ft/hó + rezszi. Telefon: +36-30/450-7164

♦ **Gyógypedagógus vállalja** sérült gyermekek mozgás- és értelmi fejlesztését. Tel.: 06-20-444-0834.

♦ **Címváltozás:** A komáromi baptista gyülekezet címe a 2012-es Áhítat címjegyzékében lévő helyett: **Železničná 15, Komárom 94501.**

Köszönet

Szeretnék megköszönni hálásan az Úr Jézus nevében minden segítséget, amit feleségem halála után az elmúlt idő alatt tanúsítottak a testvérek családom, gyermekeim felé. Sokat jelentett lelkiekben s a gyakorlatban is. Ezúton is tudatom, hogy házasságot kötöttem *Domahidi Klára* testvérnővel. Isten megbocsátó és megtartó kegyelmére bíztuk magunkat és életünket.

Igy most tizenegy kiskorú gyermeket nevelünk. A tetőtér beépítésének munkálatai nagy részben elkészültek. A kisebb gyermekek már fent laknak, s most lehetőségeink szerint a hiánypótlást és a lenti rész felújítását végezzük a megfelelő élettér kialakítása érdekében. Az Úr minden nehézségünkben jelen van, és eszközei által is több jelét adta irgalmának és szeretetének. Köszönjük mindazok imádságát, akik értő és imádkozó szívvel hordoztak, hordoznak minket.

Szükségünk van rá.

Köszönettel:

Sallai Zsolt és családja

Békehírnök – a Magyarországi Baptista Egyház hetilapja • Felelős kiadó: dr. Mészáros Kálmán egyházelnök • Felelős szerkesztő: Háló Gyula • Tördelőszerkesztő: Papp Szabolcs • Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest VI., Benczúr u. 31. • Telefon: 352-9707/199 • Fax: 352-9993/103 • E-mail: bekehrnok@baptist.hu • www.bekehrnok.baptist.hu • Előfizetés és terjesztés (postázással, példányszámmal kapcsolatos kérések-kérdések): 352-9993/172 • A Békehírnök csekk számlaszáma: 11706016-22163851 • Kéziratot nem adunk vissza és nem örzünk meg. Lapzárta szerda este, átfutási idő három hét. A hirdetéseket megjelentetjük, tartalmukért felelősséget vállalni nem tudunk. • Nyomtatás: Mátyus Bt. • Telefon: 29/367-945 • Felelős vezető: Mátyus Gyula • HU ISSN 0133-1256 • HU ISSN 1588-0117 (on-line) • Ára: 200 Ft

Válogatás a közmédia húsvéti műsoraiból

Nagypéntek

MR1-Kossuth rádió 14.06 – Az Arcvonalasok műsorban Szalai Zoltán leányfalui plébános szólal meg. Az atya egy kis felvidéki falu, Nagylék cigánytelepén született. Életét egy véletlen változtatta meg. Társaival a temető mellett játszottak, amikor kiderült, hogy a temetésre érkező papnak nem jött el a ministránsa. Őt szólította meg, hogy segítene-e neki, és ő félve vette kezébe a keresztet. Ez a pap beszélt neki az Isten szeretetéről...

m2 18.55 – Református istentisztelet Mátészalkáról Becsei Miklós lelképásztor szolgálatával.

Duna 22.40 – Késő este hangzik fel Joseph Haydn egyik legnépszerűbb műve: A Megváltó hét szava a keresztfán. A darabot a mester 1783-ban a cadizi Szent Barlang templom patrónusának megrendelésére írta. A Mátyás-templomban az elmúlt évben rögzített művet a zenekedvelők a Keller Vonósnyégyes előadásában hallhatják.

Nagyszombat

Duna 14.35 – Kora délután a nézők a Jézus című, 1999-ben készített angol-francia-német-olasz filmsozrat első részét láthatják. A kétrészes, nemzetközi összefogással készült mű harmincéves korától követi a Megváltó életét. A második részt másnap 14.40 órakor vetítik.

Duna 19.30 – A Megfeszített című rockopera, Koltay Gergely és a Kormorán együttes biblikus ihletésű műve az evangéliumi történetet mai világunkba helyezi, amelyben a Vezér boldogságpótlékként a pusztító szert kínálja a népnek, míg a Mester a szeretet hatalmát szegezi szembe Mammon hatalmával.

Húsvétvasárnap

MR1-Kossuth rádió 10.04 – Sopronból evangélikus istentiszteleti közvetítés.

Duna 11.00 – Körösfőről református istentiszteleti közvetítés.

Duna 20.00 – A Sienkiewicz regénye alapján készült Quo vadis? című film Néró idejében játszódik, egyéni sorsok, szerelmek, tragédiák peregnének, miközben Róma fényűző, de elátkozott birodalmában egy új eszme, a keresztyénség gondolata költözik sokak szívébe.

Húsvét üzenete

Földi életünk legnagyobb ellensége, amivel egyszer mindnyájunknak szembe kell néznie: a halál.

Az elmúlás gondolata félelemmel tölti el az emberek életét. Az előttünk élő generációk jöttek és elmentek, születtek és meghaltak. Egyiküknek sem sikerült kikerülnie a halált. A Biblia a halál beköszöntét a bűn megjelenésével magyarázza (Róm 5,12). Tudósok sokasága évek óta kísérletezik olyan „csodaszer” életelixír feltalálásával, ami az élet meghosszabbítását szolgálná. Tény, hogy egyes esetekben némi betegségnél sikerült átmeneti gyógyulásokat elérni, de a halál ellenőrzését még senki nem fedezte fel.

Filozófusok százai szerettek volna már a halál fátyla mögé betekinteni, hogy a halál mibenlétét megfejtsék, de hiába! A halál nem válogat. Sosem tudhatjuk, mikor jön el értünk!

Sokan kérdezik: Van-e valami remény? Van-e lehetőségünk a halhatatlanságra? A válaszhoz nem kell tudósok, filozófusok műhelyeibe menni, elég arimátiai József üres sírjához ki-menni.

Annak idején Magdalai Mária, a másik Mária és Salomé ment a sírhoz, hogy a megfeszített Jézus Krisztus testét bebalzsamozzák. Legnagyobb meglepetésükre a sírt üresen találták. Egy angyal állt előttük a sírban, aki ezt mondta: „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincs itt.” (Mk 16,6)

Ez volt a legnagyosabb hír, amit ember hallhatott! Jézus Krisztus feltámadása a keresztyén hitvallás legfőbb alapigazsága. A feltámadásba vetett hit nélkül nincs üdvösség! „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, a szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.” (Róm 10,9)

Ez a keresztyének hitének a kulcsa! Sok és egyre több ember nincs tisztában húsvét ünnepének igazi jelentésével. Húsvét nem a földi élet meghosszabbított folytatása, még ha Jézus

először ebbe a világba lépett is vissza. A Biblia azt tanítja, hogy a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolat által garantálja Isten az örök életet az ő dicsőséges jelenlétében.

A csoda azzal kezdődött, hogy harmadnapra Jézus Krisztus feltámadt a halálból, kijött a sírból, és megjelent a csodálkozó tanítványoknak, akik

már teljesen elveszítették a reménységüket. A feltámadás tényébe vetett hit nélkül a húsvét értelmét veszített ünnep volna és marad!

„Ha pedig Krisztus nem támadt volna fel, akkor hiábavaló a mi igel hirdetésiünk, de hiábavaló a ti hitetek is!” (1Kor 15,14) – írta annak idején a nagy apostol, Pál. Jézus Krisztus feltámadásának ténye tette húsvétot az ünnepek ünnepévé! Ezt ünnepeljük évről évre, vasárnapról vasárnapra! Nem volt ennél nagyobb győzelem ezen a világon, mert ez a feltámadás győzelem a bűn felett, győzelem a halál felett! Emberek sokaságát tartja fogva a félelem és a bizonytalanság. Létezik-e Isten? Hiteles könyv-e a Biblia? Mi a végső igazság? Ha van személyes kapcsolatunk Jézus Krisztussal, akkor ezek a kérdések a helyükre kerülnek! Amikor kijött a sírból, akkor lett érthetővé mindenki előtt, hogy miről is beszélt. Megvan tehát minden okunk az örömről és háláadásra, hisz nem kell tovább sötétségben, bizonytalanságban, kilátástalanságban élnünk!

Legyen ezért Istené a dicsőség most és mindörökké!

Nagy Sándor

(Tahitótfalu Községi Tájékoztató, 2007)

